

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

16. KVĚTNA 2004

Z obsahu:

Hospodine,

hledám tvou tvář

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
28. dubna 2004
- strana 2 -

Polský princ na oltáři

Salesiánský kněz
Augustin Czartoryski
- strana 4 -

Africké Medjugorje

- strana 6 -

Krev mučedníků

Rozhovor s kardinálem
Crescenziem Sepe,
prefektem Kongregace pro
evangelizaci národů
- strana 8 -

Živí mučedníci

dnešní doby

Příběh ze života
šťastné matky
- strana 10 -

Jde o život

- strana 11 -

Miriam, Matka Ježíšova

- strana 13 -

Víra ve filmu

P. Štěpán M. Filip OP
- strana 14 -

Papež Pius XII. (16)

Četba na pokračování
- strana 18 -

84. NAROZENINY SVATÉHO OTCE

V každém čísle Světla promlouvá Svatý otec Jan Pavel II. Jsou to zejména jeho středěční katecheze. Je tedy samozřejmé, že spolu s námi všichni čtenáři s láskou na něho vzpomenou zvlášť upřímnou a naléhavou modlitbou k Pánu v den jeho 84. narozenin - 18. května.

Hospodine, hledám tvou tvář

Liturgie nešpor rozdělila žalm 26 na dvě části a sledovala tak strukturu samotného textu, který se podobá diptychu. Nyní jsme recitovali druhou část tohoto zpěvu důvěry, který se pozvedá k Pánu v temném dnu, kdy útočí zlo. Jsou to verše žalmu 7-14: začínají zvoláním vyslaným k Hospodinu: *Smiluj se nade mnou, vyslyš mě* (v. 7), pak vyjadřují usilovné hledání Pána v bolestné obavě z opuštěnosti od něho (srov. v. 8-9), dokonce před naším zrakem vykreslují dramatický obzor, z něhož mizí i rodinné city (srov. v. 10) a blíží se *neprátele a křiví svědci* (v. 12).

Bezpečná jistota

Ale i nyní, jako v první části žalmu, rozhodujícím prvkem je důvěra prosebníka v Hospodina, který zachraňuje ve zkoušce a podpírá v době bouře. Překrásná je ovšem výzva, se kterou se na závěr žalmista obrací sám k sobě: *Důvěřuj v Hospodina, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina* (v. 14; srov. Ž 41,6.12; a 42,5).

Také v jiných žalmech byla živá jistota, že od Hospodina je možno obdržet sílu a naději: *Hospodin své věrné opatruje, oplácí však plnou měrou těm, kdo si vedou zpupně. Buďte rozhodní a buďte udatného srdce všichni, kdo čekáte na Hospodina* (Ž 30,24-25). A již prorok Ozeáš takto vyzývá Izraele: *Dbej na spravedlnost a právo a skládej vždy všechnu naději do Hospodina* (Oz 12,7).

Hrozící zlo

Nyní se spokojíme s tím, že osvětlíme tři symbolické prvky o velké duchovní intenzitě. První je onen negativní – tíseň z nepřátele (srov. Ž 26,12). Jsou představeni jako šelma, která *dychtí* po kořisti, a pak jako *křiví svědkové*, kteří jako by ze svých nozder vydechovali násilí, právě tak jako šelmy před svou kořistí.

Je to tedy svět agresivního zla, který má vůdce a inspirátora v Satanovi, jak připomíná svatý Petr: *Váš nepřítel ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil* (1 Petr 5,8).

Důvěra v Otcovu lásku

Druhý obraz představuje jasným způsobem pokojnou dů-

věru věřícího, a to i v případě, kdyby ho opustili dokonce i rodiče: *I kdyby mě otec s matkou opustili, Hospodin se mě ujme* (Ž 26,10).

I v osamocení a při ztrátě těch nejdražších citů není prosebník nikdy zcela sám, protože se k němu sklání milosrdný

Bůh. Myšlenka zalétá k slavnému úryvku z proroka Izaiáše, který přisuzuje Bohu city soucitu a něžnosti více než mateřské: *Copak může zapomenout žena na své pacholátko, neslítovat se nad synem vlastního lůna? I kdyby některá z nich zapoměla, já na tebe nikdy nezapomenu* (Iz 49,15).

Připomínejme tato Žalmistova a prorokova slova všem osobám starým, nemocným, ode všech zapomenutým, které nikdo nepohládí, aby pocítili otcovskou a mateřskou ruku Hospodina, jak se dotýká tíše a s láskou jejich trpící tváře, snad i zalité slzami.

EDITORIAL

Trvalo to celý rok, než Vatikán zveřejnil dokument právního charakteru, který rekapituluje závazné normy a směrnice jak se chovat k Eucharistii, jak požadoval Jan Pavel II. ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia*. Najdeme tu nejen výčet nesprávných zvyklostí, ale také různých neoprávněných a neodůvodněných zákazů. Reakce na tento „papír“, jak si zvykli nazývat podobné dokumenty v německé oblasti, bylo možno předpovědět s velkou přesností. S odmítavou kritikou vystoupili jako první Hans Küng, iniciativa „Wir sind Kirche“

a Svaz německých katolických žen. Zdá se jim, že se Vatikán snaží připravit je o „výdobytky“ pokoncilního vývoje.

Ovšem jak se všichni shodují, dokument nepřináší nic nového. Jak je to možné, že se někdo cítí překvapen nebo přímo zaskočen? Je to něco podobného, jako když někdo připomene dospívajícím dětem, když už ve své drzosti zašly příliš daleko, že si jejich rodiče zaslouží, aby se k nim chovaly s úctou, i když poněkud povyroستly. Toho, kdo se s prostotou, pokorou a úžasem a nej-

Pokračování na str. 12

Boží tvář

Dostáváme se tak k třetímu symbolu v žalmu vícekrát opakovanému: *má tvář tě hledá; Hospodine, hledám tvou tvář, neskryvej svou tvář* (v. 8-9). Cílem duchovního hledání prosebníka je tedy Boží tvář. V závěru se vynořuje nesporná jistota, totiž že *uvidí blaho od Hospodina* (v. 13).

V řeči žalmů *hledat Boží tvář* je často synonymem vstupu do chrámu, kde je možno slavit a zakoušet spojení s Bohem na Siónu. Ale výraz obsahuje také mystickou potřebu božské intimity skrze modlitbu. Tedy v liturgii a v osobní modlitbě je nám udělena milost patřit na onu tvář, kterou nikdy nemůžeme vidět během našeho pozemského života přímo (srov. Ex 33,20). Ale Kristus nám zjevil v dostupné formě božskou tvář a slíbil, že v konečném setkání na věčnosti – jak nám připomíná svatý Jan – *uvidíme ho tak, jak je* (1 Jan 3,2). A svatý Pavel dodává: *Tehdy budeme patřit tváře v tvář* (1 Kor 13,12).

V komentáři k tomuto žalmu poznamenává Origenes, velký křesťanský spisovatel třetího století: „Jestliže člověk bude hledat Boží tvář, spatří slávu Páně způsobem odhaleným, a až se stane podobným andělům, bude navždy patřit na tvář Otce, který je v nebi“ (PG 12, 1281). A svatý Augustin ve svém komentáři k žalmům pokračuje v modlitbě Žalmisty takto: „Nečekal jsem od tebe žádnou odměnu, která je mimo tebe, nýbrž tvoji tvář. *Budu hledat tvou tvář*. Vytválně budu pokračovat v tomto hledání, nikoliv zadarmo, protože nenajdu nic drahocnějšího... *Nevzdaluj se rozhněván od svého služebníka*, abych se, když tě hledám, nesetkal s něčím jiným. Co může být větším trestem pro toho, kdo miluje a hledá pravdu tvé tváře?“ (Esposizioni sui Salmi, 26,1,8-9, Řím 1967, s. 355.357)

Bolletino Vaticano 28. 4. 2004
Mezititulky redakce Světla

Dar pokoje

*Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle*

Ne jako svět dává, já vám dávám

Velikonoční období se blíží ke svému vrcholení. Velikonoční památka se má „trvale projevovat v tvých skutcích“⁽¹⁾. Ježíšův odkaz je však něco mnohem víc než souhrn mravních příkazů a zákazů. Abys to dobře pochopil a také přijal, zve tě apoštol Jan k návratu do Večeřadla do oněch posledních chvil před Ježíšovým utrpením. Pros Ducha Svatého, aby ti připomněl všechno, co řekl, aby tě také všemu naučil.

Když mluví Pán o přikázáních, nemá na mysli omezování tvé svobody a svazování nařízením a předpisy, ale nenahraditelný dar pokoje. Je to pokoj, jaký svět dosud nepoznal a jaký ti tedy ani nikdy nemůže dát.

Čím se vyznačuje tento Ježíšův pokoj? Není to pokoj zajištěný zvenčí, není to pokoj vratkých mírových dohod. Je to pokoj vnitřní, který je dán tím, že v domě tvého srdce se ubytuje sám Dárce pokoje: sám Pán a Otec přijdou a učiní si u tebe příbytek. Toto Boží přebývání má jediný důvod: Otec a Syn tě budou milovat.

V tom je smysl všeho toho, co od tebe Pán požaduje. Zachovávat Pánovo slovo znamená vytvářet nezbytné podmínky, aby se Nekonečný a nejvyšší Svatý mohl ubytovat u svého slabého, malého a hříšného tvora. Pán ti svým slovem ukazuje, že všechn tvůj pokoj a tvá radost úzce souvisí s tím, co děláš a jak to děláš.

Tvůj nepokoj, roztěkanost a častý strach jsou ve skutečnosti důsledkem tvé váhavosti: stále nejsi ochoten udělat rozhodující krok. Tvé srdce totiž ještě balancuje mezi tvým nestálým a vrtkavým sebezalíbením a mezi jediným pevným základem, kterým je Pán.

Nenalezneš pravý pokoj, dokud pro tebe služba tvému Pánu zůstává spíše nástrojem k sebeuspokojení. Hledáš si nějaký způsob, jak po svém projevit Ježíši lásku, chtěl bys něco mimořádného, aby se dostal pocit uspokojení. Proč tak usilovně hledáš něco svého, když Pán ti nabízí tak prostou a spolehlivou cestu? Co od tebe chce? *Kdo mě miluje, zachovává mé slovo.* Láska nespočívá v citových prožitcích, ale v důslednosti a vytrvalosti, s jakou v každodenní všednosti dbáš na Boží vůli. Kdo hledá něco navíc, vystavuje se nebezpečí, že nehledá jeho, ale spíše sebe.

Proč tak Pánu záleží na tom, abys přijal jeho slovo? Protože chce pro tebe to nejlep-

ší. Jeho slovo *není jeho*. V jeho slovu je obsažena vůle samotného Otce. Co může být lepšího než vůle věčné Lásky? Máš-li tedy zapomenout na sebe, není to proto, abys byl v něčem zkrácen. Nebeský Otec nemá na mysli nic jiného, než tvé nejvyšší dobro. Nic jiného nesleduje. Zachovávaš-li, co ti skrze svého Syna sděluje, otevíráš se nejvyššímu možnému dobru, protože vytváříš v sobě to nejlepší prostředí, aby v něm mohl přebývat sám Bůh.

Takový byl Boží záměr od počátku, ale tvor ho překazil, když se zachoval podle svého. Jestliže se člověk sám sobě stane vrcholem a cílem, vzniká tím příliš nízký a stísněný profil a pro Boha nezbude místo. Ale srdce stvořené pro Nekonečného pak strádá nepokojem. Protože Bůh se nevzdal své odvěké touhy přebývat mezi námi, sestoupilo Otcovo Slovo, aby nám vrátilo ztracené místo v Boží společnosti. Proto je nyní už jen na tobě, aby ses zbavil své přizemnosti a malosti, kterou sis usmyslel, přijal Boží slovo a dbal s pečlivostí a vytrvalou láskou o to, co vždy chtěl a co chce tvůj Bůh. Jedině přijetí Ježíšova slova ti natolik vtiskne zpět jeho podobu, že si tě Otec zamiluje láskou, jakou miluje Syna, a oba přijdou, aby si u tebe vybudovali příbytek.

Jak velice na tom Pánu záleží, poznáváš z toho, že to zdůrazňuje těsně před svou smrtí. Protože zná tvou slabost, jde tak daleko, že ti zanechává svého Ducha a Přímluvce, aby ti připomněl všechno a všemu tě naučil. Příklad jeho trvalého působení si můžeš ověřit již na počátku na příkladu antiošské církevní obce. Vzniklo tu vážné nebezpečí, že slovo Boží bude zatlačeno slovem lidským. I lidé z našeho středu mohou znepokojovat a plést. Ale rozhodl Duch Svatý a jednomyšlný sbor apoštolů, kteří mají pověření, aby zůstala zachována pravda. Poděkuj Pánu za pevnou záruku, jakou ti zanechal ve svém Duchu a v jeho drahocenné a nenahraditelné instituci apoštolského učitelského úřadu. To není lidská instituce, nýbrž božské ustanovení, založené na nebeském Jeruzalému. Co tvoří jeho základ? *Dvanáct kamenů a každý z nich nese jméno jednoho z Beránkových apoštolů.* V nich a v jejich nástupcích spojených s Beránkem máš jedinou záruku toho, kde je pravda Božího Slova a co bezpečně vede k nebeskému městu.

At' se tvé srdce nechvěje ani neděsí. Vykroč tedy ze sebe a vytvoř v sobě místo pro Boží příbytek, aby z tvé proměny a z tvého pokoje bylo všem zřejmé, že ti Pán ukázal svou jasnou tvář, takže všude tam, kde přebýváš, mohou lidé pociťovat jeho blízkost

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 15,1-2.22-29

Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma.

Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barnabáš, a Silu - vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní:

„Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilikii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyšlně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vložili ještě ústně.

Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdraví.“

2. čtení - Zj 21,10-14.22-23

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejzářnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatriil, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

Pokračování na str. 8

a přesvědčit se, jak jedná a jak zachraňuje. Staň se živým svědectvím, že není jiný zdroj, než Ten, který k nám sestoupil, aby nám dal a zanechal svůj pokoj. On jediný soudí národy spravedlivě a lidi na zemi řídí. *At' ho ctí všechny končiny země!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Vstup. modlitba; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 67

Polský princ na oltáři

Salesiánský kněz Augustin Czartoryski

2. srpna 1858 – 9. dubna 1893

V roce 1883 cestoval již 68letý Don Bosco od 3. ledna do 31. května po Francii a prosil o milodary.

18. května přijal pozvání polské šlechtické rodiny Czartoryských a sloužil pro ni mši svatou v jejich pařížském paláci v hotelu Lambert. Ministroval mu 55letý kníže a jeho 25letý prvorozený syn Augustin. Po mši svatě požádal Augustin Dona Bosca o soukromý rozhovor. Don Bosco se podíval na vysokého, štíhlého mladého prince a řekl:

„Už dávno jsem vás toužil poznat.“

Ve Valdoccu často zdravival Don Bosco své salesiány žertovně: „Dobrý den, pane markýzi!“ „Jak se máte, pane hrabě?“ Ale tentokrát nežertoval. Věděl, že mladý muž, kterého má před sebou, je skutečný princ, potomek jedné ze dvou nejslavnějších polských rodin, a že to mohl být jednou polský král. Ale věděl také, že Bůh má s tímto člověkem své tajemné plány.

Rodina Czartoryských

Po smrti krále Jana Sobieského (1696), který porazil Turky v pověstné bitvě u Vídně, ke dvěma nejmočnějším rodin, které střežily tradiční polské dědictví a hodnoty, patřily rodina Czartoryských a Potockých. Adam Jiří Czartoryski (* Varšava 1770, † Francie 1862) byl nejslavnějším státníkem rodu. Jako mladý muž musel prožít druhé dělení Polska (1793) a jeho zmizení z mapy Evropy (1795). I když nesouhlasil s válkou proti Rusku, zatáhli ho jako předsedu dočasné vlády v roce 1830 do povstání. Po jeho potlačení ho Rusové odsoudili k smrti, ale podařilo se mu uprchnout do exilu do Paříže. Hotel Lambert na břehu Siény se stal sídlem rodiny a střediskem politické činnosti Poláků

v exilu. Adam udržoval diplomatické styky prostřednictvím svých velvyslanců v Cařihradě, v Římě, v Londýně a jiných hlavních městech Evropy.

Ladislav Czartoryski (1828–1894), jeho druhý syn a Augustinův otec, se věnoval zakládání škol pro polské utečence. V roce 1855 se oženil s princeznou Marií Ampárovou Muñozovou di Vista Alegre, dcerou španělské královny Kristiny Bourbonkové. Tato útlá žena křehkého zdraví s něžnou dívčí tváří se 2. srpna 1858 stala matkou dědice Czartoryských. Na tomto novorozenci spočívala sláva celé řady jmen šlechtických rodin ze strany otce i matky: Augustin, František, Marie, Anna, Josef a Kajetán.

V srpnu 1864 podlehla princezna Marie Ampárová tuberkulóze a Augustin zůstal bez matky. Tato něžná žena, jejíž absenci pocítoval Augustin po celý život, mu zanechala těžké dědictví: křehké zdraví a náklonnost k tuberkulóze. Tato choroba tehdy neúprosně kosila lidské životy jak v domech chudých, tak i v královských palácích. Augustin však zdědil po matce i ojedinělou vlastnost: odpoutanost od věcí. Matka i syn se na věci dívali tak, že nejsou schopny učinit je šťastnými.

Hledání ztraceného zdraví

Když odváželi matčiny ostatky do Sienawy, kde mají Czartoryští rodinné mauzoleum, otec Ladislav starostlivě sledoval svého syna, kterého trápil suchý úporný kašel. Od té doby celý život Augustin s námahou hledal zdraví, ale nikdy ho už nenašel. Posílali ho na zdravý horský vzduch, na teplý vzduch k moři, na písečné pláže Afriky. Střídavě se věnoval studiu polského a francouzského jazyka na různých místech v Pau v Pyre-

Princ Augustin Czartoryski

nejích, v Římě, v Montpellier i v rodném Polsku.

K prvnímu svatému přijímání přistoupil v kryptě farního kostela v Sienawě, kde odpočívali jeho slavní předkové i jeho matka. Velká slavnost, kterou mu při této příležitosti připravili, mu nebyla příjemná. Měl třináct roků a Blotnickému, starému pánovi, který ho na otcův rozkaz všude doprovázel, řekl:

„Nemohli byste mě nechat samého aspoň dnes? Samotného s Pánem?“

V roce 1874, když mu bylo 16 let, byl vysoký a štíhlý, ale kašel ho neopouštěl. Někdy ustal, ale pak se zase vrátil, aby mu připomněl, že i život prince je něčím křehkým.

Otec mu místo staříckého Blotnického dal za společníka Rafaela Kalinowského, který pro svou věrnost strávil deset let nucených prací na Sibiři, kde byl pro mnoho mučedníků andělem útěchy. Byl to tak nábožný člověk, že si tamní vyhnanci zvykli modlit se: Pro modlitby Kalinowského vysvobod nás, Pane.

Augustin a Kalinowski spolu prožili tři roky. Kalinowski potom vstoupil ke karmelitánům v Krakově. Dnes ho uctíváme jako svěťce.

Čítávali spolu životopis italského prince Aloise Gonzagy a polského šlechtice Stanislava

Kostky, kteří dali přednost svatosti před světskou slávou. Od doby, kdy Kalinowski odešel do kláštera, Augustin začal vážně pomýšlet na to, že také opustí všechno pro Boha. Mezitím ho španělský král, jeho bratranec, pozval, aby se přišel nadýchat zdravého vzduchu do Biskajského zálivu. Augustin tam strávil léto. V zimě zase odešel do Davosu ve Švýcarsku, kde mohl vdechnout zdravý alpský vzduch. Potom odešel za zdravím do Neapole, na Capri, na vrcholky v Assisi, kde více myslel na sv. Františka než na lékařské předpisy. Odešel i na Sicílii a do Normandie. Když mu lékaři doporučili Afriku, poslechl a na kraji Sahary se setkal s La Vigériem, apoštolem černochů.

V roce 1879 dosáhl plnoletosti a odevzdali mu rodinné jmění. Pokládal to však spíše za pouhé gesto, protože všechno nadále spravoval jeho otec jako dosud a navíc z druhého manželství s princeznou Markétou z Orléansu se mu narodili dva synové, mnohem zdravější než Augustin, a tedy schopní převzít dědictví a rodinnou slávu.

V roce 1883 se Augustin setkal s Donem Boskem. Kníže Ladislav měl příležitost pohovořit se zakladatelem salesiánů o školách, které by mohli salesiáni otevřít v okolí Krakova, na území obsazeném Rakouskem.

Augustin mu vyprávěl o své budoucnosti, že se necítí povolán k manželství, jak to chtěl otec, že uvažuje o vstupu ke karmelitánům, kde je Kalinowski, nebo do jiné řehole, aby se zcela zasvětil Bohu. Don Bosco mu nedal jednoznačnou odpověď. Radil mu, aby přemýšlel a modlil se.

Od té doby se mezi nimi rozproudila intenzivní korespondence. Listy ve svém souhrnu dobře vystihují slova, která mu Don Bosco napsal 26. ledna 1885: „Když je touha po kněžství u prince dosti silná, bylo by dobré zřít se správy otcovského majetku, ale jestliže ne-

ŠEST NOVÝCH BLAHOŘEČENÝCH

Jan Pavel II. při slavnostní bohoslužbě 25. dubna vyhlásil šest nových blahoslavených. Jsou to Augustin Czartoryski (1858–1893), původem polský princ, později salesiánský kněz, Laura Montoya (1874–1949), zakladatelka ženské řehole, Maria Guadalupe García Zavala (1878–1963), zakladatelka řádu, Nemesia Vall (1847–1916), řeholnice, Eusebia Palomino Yenes, sestra Dcer Panny Marie Pomocnice křesťanů, a Alexandrina Maria da Costa (1904–1955), členka Sdružení salesiánských spolupracovníků.

ni definitivně zakořeněná, udělá princ dobře, když se přizpůsobí otcovým tužbám a přijme správu celého dědictví.“ Jednoduše, Augustin, který už měl 27 let, neměl čekat, že někdo jiný udělá za něho rozhodnutí, co má v životě dělat. Měl si sám zvolit způsob života a nést následky této volby.

Augustin se nějakou dobu pokoušel spravovat rodinné jmění v Polsku, ale postupně v něm dozrálo rozhodnutí: budu knězem a zasvětim se zcela Bohu.

„Přijďte a staňte se salesiánem“

5. července 1886 navštívili kníže Ladislav a princ Augustin Dona Boska ve Valdoccu. Debatovali o potřebách salesiánského díla v Polsku. Don Bosco řekl:

„Přijďte, přijďte i k vám, jen co budeme mít vhodný personál.“

Tehdy se don Francesca, který se také účastnil rozhovoru, obrátil na Augustina:

„Pane princi, přijďte k nám a staňte se salesiánem. Don Bosco hned otevře v Polsku dům.“

Zasmáli se, ale pravděpodobně tato věta byla pro Augustina rozhodující. Přestal myslet na karmelitány nebo jezuitu, kam ho chtěl původně nasměrovat Don Bosco. Stane se salesiánem. Don Bosco váhal, ale Augustin překonal všechny překážky a obrátil se v té věci dokonce na papeže. Začátkem června 1887 se v audienci světil Lvu XIII. se svým rozhodnutím, s otcovým nesouhlasem a Don Boskovým váháním. Papež odpověděl:

„Vraťte se do Turína, představte se Don Boskovi a odevzdejte mu papežské požehnání a povězte mu, že papež si přeje, aby vás přijal mezi salesiány. Buďte vytrvalý a modlete se.“

30. června 1887 po bolestném rozloučení s otcem přišel Augustin do Turína. 17. července nastoupil do salesiánského aspirantátu. Don Bosco byl spokojený,

že neodvolatelné rozhodnutí konečně padlo, a řekl:

„Tak dobře, můj drahý princi. Přijímám vás. Od nynějšku jste členem naší zbožné společnosti a přeji si, abyste jím byl až do smrti. Ubohý don Bosco brzy zemře, a kdyby vás jeho nástupce chtěl z jakéhokoliv důvodu propustit a vy byste nechtěl odejít, stačí, když řeknete, že je vůle dona Boska, abyste neodcházel.“

20. srpna začal Czartoryski noviciát na vrchu Valsalice. Když vstupoval do domu, viděl na plakátě napsaná tři slova: „Bůh, duše, věčnost.“ Ten večer si poznamenal: „Věčnost, jak silné slovo! Mělo by být napsané všude, na průčelí každého domu, na podstavci každého pomníku, na obálce všech knih.“

31. ledna 1888, dříve než Augustin skončil noviciát, don Bosco umírá. Jeho tělesné ostatky uložili právě na Valsalice a Augustin trávil u jeho hrobu v modlitbě celé hodiny.

2. října 1888 složil princ Augustin Czartoryski sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a stal se salesiánem. Čtyři měsíce předtím podepsal prohlášení, že se zříká všech prvorozeneckých práv.

Do Polska už dříve docházelo *Bolletino Salesiano* (Salesiánský věstník). Zpráva, že mladý princ se stal salesiánem, vyvolala zájem a nadšení. Několik mladíků, kteří ho chtěli následovat, přišlo do Turína. Don Rua, Boskův nástupce, je umístil na Valsalice.

Spartánský život a jednoduchá strava, které se Augustin od

počátku podřídil jako každý salesián, mu z počátku vrátila životní energii. Po vystudování teologie byl 2. dubna 1892 vysvěcen na kněze. Mši svatou za svoji rodinu slavil 3. května, v den polského národního svátku. Ministrůval mu jeho bratr Vitold. Otec i kněžna Markéta přijali Tělo Páně z jeho rukou.

Ale choroba, která přivedla do hrobu jeho matku, se neúprosně vrátila. Na podzim byl Augustin s několika polskými kleriky, kteří studovali teologii, ve vile v Alassiu. Jeden z nich poznamenal: „Když je trochu silnější vítr, princ se při chůzi potácí.“

Jaro 1893 provázelo tisíce světlých barev, ale ani jedna se neobjevila na princově tváři. Odpoled-

P. Augustin Czartoryski

ne trávil v modlitbě a obdivováním moře. Zemřel 9. dubna ve věku 35 let. Jeho matka zemřela jako třicetiletá.

Klas se sto dvaceti zrny

V bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně, v Alassiu, v Paříži a v Krakově se konaly zádušní mše za zemřelého. V Turíně ji sloužil Don Rua. Mše svatě se zúčastnila Augustinova teta princezna Marcelina Czartoryská. V květnovém čísle

Bolletino Salesiano se lidé mohli dočíst: Když princezna Marcelina vyšla z kostela, čekalo ji milé překvapení – 120 polských mládenců, kteří přijeli z tak vzdálené země, aby se postavili pod prapor Dona Boska. Řekli princezně v rodné řeči, že v Polsku slyšeli vyprávět, jak princ Augustin opustil pohodlný život v kruhu rodiny, aby se stal salesiánem. To v nich probudilo touhu napodobit jeho příklad a dodalo jim odvahu překonat četné těžkosti, které jim překážely uskutečnit jejich rozhodnutí... Dojata princezna vyslovila krásná slova poděkování:

„Z pšeničného zrna zemřelého Augustina vyklíčil klas se sto dvaceti zrny.“

Don Augustin Czartoryski byl nejdříve pochován v rodinném mauzoleu v Sienawě, pak byl přenesen do kostela salesiánů v Przemysli, kde odpočívá dodnes.

První salesiánský kardinál Giovanni Cagliero o něm řekl: „On už dlouho nebyl z tohoto světa! Jeho spojení s Bohem, jeho dokonalá jednota s Boží vůlí během pokračující nemoci, jeho touha být podobný Ježíši Kristu v jeho utrpení a bolesti daly jeho trpělivosti hrdinský stupeň, takže byl v duchu klidný a nepřekonatelně více než v utrpení žil v lásce.“

V roce 1898, pět let po jeho smrti, otevřeli polští salesiáni svůj první dům v Osvětimi. Nyní je salesiánů v Polsku kolem tisíce a pracují pro polskou mládež i v misiích na celém světě.

V těžkých letech druhé světové války se v salesiánském ústavu v Krakově učil latině jeden mladý dělník, který se chtěl stát knězem. Jmenoval se Karol Wojtyła. Stal se biskupem a později papežem, aby 25. dubna 2004 prohlásil Augustina Czartoryského blahoslaveným.

Podle Teresio Bosco: *Familia Salesiana, Familia dei Santi Elle Di Ci 1997*

Africké Medjugorje

Africkou zemi Rwandu navštívila nejen krvavá bratrovražedná válka, ale také bolestná Matka Panna Maria. Zjevovala se zde v době od listopadu 1981 do prosince 1983 v Kibeho v provincii Gikongoro. Je to nejchudší území této země. Matka Boží přišla právě sem, aby hmotnou chudobu vyvážila duchovním bohatstvím. Řekla zde lidem: „Miluji vás! Neopouštějte Kibeho!“

15. srpna 2001 prohlásil biskup Augustin Misago: „Toto místo má být pokládáno za svaté a má se stát poutním místem.“

Rwandští biskupové zahájili pouti oficiálně 15. září 2001 na svátek Panny Marie Bolestné. Toto datum také připomíná ruzenec k sedmi bolestem Panny Marie, který se modlili biskupové s věřícími při památníku obětem genocidy. Tím památníkem je kostel, který byl v roce 1994 zničen, spálen. Bylo zde přítomno mnoho věřících, řeholníků z různých diecézí Rwandy, Burundi, Konga i Evropy.

Z těch, kteří masakry přežili, si všichni vzpomněli na to, co řekla „Nyia wa Jambo“ (Matka Slova) Marii Claire a Natálii. Ano, byly okamžiky, kdy Matka Boží plakala a ukázala dívkám krev, která ve Rwandě poteče.

Po procesí byla sloužena mše svatá na místě zjevení. Kázání pronesl biskup Frederic Rubwejanga, biskup z Kibunga a předseda teologické komise, která studovala případ v Kibeho. Matka Slova řekla, že křesťan musí být nejen ochoten nést svůj kříž, ale že musí pomáhat v nesení kříže také bližním. Když předpověděla katastrofu, která měla navštívit Rwandu, nechtěli věřící ani sami vizionáři věřit, že k něčemu takovému dojde, protože v zemi vládl mír. „Kdybychom byli Matku Boží ihned poslechli,“ řekl biskup, „nebylo by došlo k vraždění.“

I když byla Kibeho oblast, kde se v roce 1994 velmi vraždilo, podle názoru biskupa někteří lidé se zachránili právě díky poselství: „Jsou lidé, kteří zemřeli ve své víře a naději, protože se ptali svých katanů, zda

se ještě smějí pomodlit.“ Biskup Bubwejanga si přeje, aby lidé nepropadali zoufalství, nýbrž aby se znovu dali do práce na sjednocení rwandského lidu. „Ti, kteří se dali zviklat, nejsou dětmi Panny Marie,“ skončil biskup své kázání.

Arcibiskup z Gigali Monsignore Thadé Ntihinyurwa pozval křesťany, aby se opět vrátili na cestu modlitby, protože „modlitba vede k lítosti, lásce a odpuštění“. Pro něho je toto místo zjevení místem spásy.

Biskup z Gikongora Monsignore Kimaso prohlásil, že nyní jsou oficiálně zahájeny poutě do Kibeho především z Rwandy. Brzy zde bude vystavěna kaple, prohlásil tehdy. Novým duchovním správcem zde byl jmenován P. Petr Barikudemde.

Události v Kibeho přispěly k tomu, že nyní se v naší Církvi projevil nový zápal. Mnoho křesťanů, i mládeže a intelektuálů, se opět vrátilo k náboženské praxi, někteří vlažní se stali horlivými a smířili se s Bohem i s lidmi. Při této pouti jsme viděli mezi poutníky i poslance rwandského Národního shromáždění, státní sekretáře a me-

Kibeho: nový kostel zasvěcený Panně Marii Bolestné

P. Spreva

zi nimi paní Drocelu Mugorewera, státní sekretářku z ministerstva zemědělství, znovuosídlení a životního prostředí. Po mši svaté nám řekla, že modlitba není pro politiky žádnou překážkou, nýbrž že když se tyto autority především na veřejnosti modlí, mohou lépe plnit své povinnosti. Byli zde prefekti různých provincií, starostové, ale i zástupci policie a armády. Studenti z národní univerzity vytvořili různé skupiny zorganizované jako hnutí, někteří přišli pěšky ze vzdálenosti 30 km. Všechny spojovala atmosféra modlitby, ruzence, mariánských písní, chvály...

Pouti do Kibeho jsou projevem vyslovené mariánské úcty. Velmi na mne zapůsobil P. Janvier Gasore, který je zpovědníkem mariánského kněžského hnutí a přišel do Kibeho pěšky ze vzdálenosti 170 km, kterou urazil za tři dny! Během mod-

litebního bdění nám řekl: „Nemám slov, abych popsal krásu Panny Marie. (...) Co by mě mohlo zdržet od toho, abych se k ní utikal, když pomohla již prvním apoštolům?“ Jeho slova podávala svědectví o jeho lásce k Panně Marii a k celé Církvi. On pochopil a přijal výzvu Panny Marie k obnově Církve: „Vyzývám vás, abyste byli vždy věrnými kněžími, svědky jednoty a lásky. (...) Vykonávejte svou službu s radostí a nadšením. Rozdávejte všem světlo Kristovo a světlo evangelia, buďte služebníky lásky a svatosti. Skrze vás bude Církev zářit novým světlem pro všechny, kteří žijí ve vašem národě“ (Poselství z 3. 9. 1991).

Zjevení Panny Marie vyvolalo nový rozkvět mariánské úcty a přivedlo mnoho věřících k tomu, že se denně modlí ruzenec a rozjímají o jeho tajemstvích, a tak si opět připomínají pravdy víry. Tím způsobem Matka Boží uskutečňuje ve Rwandě své mateřské dílo pro triumf svého Neopokvrněného Srdce.

Tak psal před dvěma roky Montagana B. Steven z Rwandy.

Na místě byla mezitím vybudována nikoliv kaple, ale kostel, neboť na tomto místě se jedná o událost velkého významu. Soudí tak P. Gianni Spreva, pasionista, který podrobně prostudoval případ Kibeho a napsal o něm knihu *Zjevení Madony v Africe: Ki-*

beho, která byla vydána v nakladatelství „Shalom“.

„Jsou to první mariánská zjevení, která se uskutečnila na africkém území,“ říká P. Gianni. Byla potvrzena v okamžiku velmi kritickém pro černý kontinent, ale mají hluboký křesťanský význam. Papež a Církev se dívají na Afriku s velkými nadějemi.

P. Gianni Spreva má 53 let, má doktorát teologie a patristických věd a je expertem v oblasti mariologie. Založil mariánskou náboženskou společnost „Mariánské společenství – oáza míru“, která má již třicet sídel po celém světě.

P. Spreva pokračuje: „Tyto události mají zcela konkrétní význam. Jsou nadpřirozenou pomocí, která přichází, aby dala pokyny a znamení pro pochopení a rozluštění událostí. Maria je opravdovou Matkou lidí. V průběhu dějin vždy usilovala o to, aby své děti uchránila od utrpení, pohrom a bloudění. To je smysl jejich zásahů. V roce 1981 byla Rwanda malou chudou zemí, která žila v pokoji. Nikdo si nedokázal představit, k jak dramatickým událostem zde zakrátko dojde. Panna Maria to věděla a přispěchala, aby zabránila nebo alespoň zmírnila prolévání krve. Je třeba říci, že to nejsou „předstíraná“, nýbrž pravá zjevení uznaná Církví na závěr dlouhého a přísného procesu zkoumání a šetření. Místní biskup Augustin Misago prozkoumal všechny dokumenty a akta tohoto procesu a prohlásil, že tato mariánská zjevení jsou pravá a autentická.“

Můžete krátce popsat, jak ke zjevením došlo?

Všechno začalo 28. listopadu 1981 v jednom studentském internátě vedeném řeholními sestrami. Bylo 12.35 hod. Chovanky byly v jídelně. Alfonsa (16 let) obsluhovala své kolegyně u stolu, když zaslechla hlas, který ji volal: „Moje dcero, pojď sem!“ Hlas přicházel z chodby, která

Natalie při vidění

vedla k jídelně. Alfonsa se otočila tím směrem a viděla mladou ženu nepopsatelné krásy. „Kdo jsi?“ zeptala se překvapená a dostala odpověď: „Ndi Nyiina Wa Jambo,“ tj. „Jsem Matka Slova.“ Řekla ještě: „Přišla jsem, abych tě ujistila, že jsem vyslyšela tvé prosby. Chtěla bych, aby tvé spolužačky měly více víry, protože nevěří dostatečně.“

Ústav hostil 120 dívek rozdělených do tří tříd, ve kterých se připravovaly pro práci sekretářek a učitelek základních škol. Vedly je tři sestry, které byly také učitelkami. Ostatní vyučující byli laici: jedna žena a pět mužů. Neměli zde kapli. Nebylo zde cítit skutečně zbožné klima.

Zprava: P. Spreva, kardinál Sepe a Natalie Mukamazimpaka

dívek. Když i ona vyprávěla, že viděla Panu Marii, všechny uvěřily. Od toho okamžiku začaly všechny věnovat pozornost těmto fenoménům.

Jaké pleti byla Madona?

To je obzvláště důležité. Nebyla ani bílá ani černá. Vizionářky se shodovaly, že to byla mladá krásná žena sametové pleti neurčité barvy, měla tedy fyzické charakteristiky, které ji nezařazovaly do žádného etnika, jako by chtěla mít charakter osoby, která nepatří jen jednomu národu nebo rase.

Všechna nadpřirozená zjevení, která se zkoumají a ověřují, mají zpravidla určitý význam a poselství, která zanechávají věřícím: jaké je poselství zjevení v Kibeho?

Poselství, která zanechala Madona vizionářům v Kibeho, nejsou určena jen rwandskému národu. Svátá Panna to řekla výslovně Marii-Claire: *Když se někomu zjevím a hovořím k někomu, chci se tím obrátit k celému světu.* Proto poselství z Kibeho je poselstvím pro celý svět. Je to poselství velmi naléhavé a upřímně míněné. Poselství, které vyjadřuje velkou starostlivosť. Panna Maria v Kibeho hovoří o *světu bez Boha*, který nemá mír, protože *nedbá na duchovní hodnoty*. Nepotlačuje je, ale ignoruje. Panna Maria říká, že přišla, aby potěšila své děti a vyzvala je k jednotě a pokoji skrze obrácení, modlitbu, pokání a účast na Kristově umučení. Představuje se jako „Bolestná Panna utrpení“.

Během zjevení dala Panna Maria spatřit některé události a pohromy, které pak postihly zvláště Rwandu.

To je pravda. Během zjevení 15. srpna 1982 měly vizionářky jasné vidění toho, co se stalo o několik let později v jejich zemi. V ten den byla „Paní“ velmi smutná. Alfonsa řekla, že viděla její slzy. A také chování

vizionářek bylo jiné než jindy: plakaly, chvěly se strachem. Zjevení bylo výjimečně dlouhé, trvalo osm hodin. Dívky vyprávěly, že viděly „řeku krve“, osoby, které se vzájemně zabíjely, opuštěné mrtvoly, o které se nikdo nestaral a nikdo je nepohřbil, otevřenou propast, strašnou podívanou, useknuté hlavy.

Co se pak stalo ve Rwandě, jediné potvrdilo toto strašné vidění. Když v zemi propukla občanská válka mezi různými kmeny tutsiů a hutů, byly to strašné ukrutnosti. 7. dubna 1994 asi 20 000 umírněných tutsiů se uteklo právě na místo, kde došlo ke zjevení a kde byla malá kaple, která je připomínala, a všichni byli zmasakrováni. Další rok přišli k moci tutsiové a začaly odvety. Do Kibeho se utekli hutuové, kterých byly desetitisíce. Byl zde zřízen velký uprchlický tábor pro 250 000 osob. 18. dubna 1996 sem vtrhlo vládní vojsko ovládnuté tutsii, kteří několik dní stříleli po utečencích. Nikdo neví, kolik osob tu zahynulo. Tehdy byly cesty zalaty krví jako ve vidění, které měly dívky před čtrnácti lety.

Účastnil jste se posvěcení nové svatyně na místě zjevení.

Při té příležitosti jsem doprovázel kardinála Crescenzia Sepe, prefekta Kongregace pro evangelizaci národů, kterého sem vyslal Svätý otec, aby posvětil novou svatyni. Byli přítomni rwandští

biskupové, apoštolský nuncius, dvě stě kněží a mnoho poutníků, kterých bylo kolem 100 000; byl jsem také svědkem mimořádné události – zázraku.

Můžete ho popsat?

Bylo 10 hodin dopoledne. Právě začal průvod, který směřoval k nové svatyni, aby byla posvěcena. Bylo již velmi teplo. Náhle začal někdo volat, abychom se podívali na slunce. V okamžiku všichni obrátili pohled k nebi a procesí se zastavilo. Před naším zrakem se odehrávala neobyčejná podívaná. Slunce, které je zde ve Rwandě v ranních hodinách neobyčejně prudké, umožnilo, abychom se na ně dívali, aniž by to jakkoliv zatěžovalo zrak. A vedle slunce bylo možno vidět jiné těleso, o něco menší jako měsíc, které zářilo a tančilo kolem slunce ve třpytu tisíce barev. Byla to fantastická scéna nepopsatelné krásy. Všichni to viděli, někteří fotografovali a filmovali. Celý jev trval asi osm minut. To byl dostatečný čas, aby bylo možno vyloučit jakýkoliv druh sugesce a aby bylo možno konstatovat jednotlivé podrobnosti a zhodnotit jejich význam. Jednalo se zcela jistě o „znamení z nebe“, podobně jak tomu bylo ve Fatimě 13. října 1917. Madona nám chtěla dát na srozuměnou, že je s námi v tento slavný den.

*Rozhovor vedl Renzo Allegri
Podle zahraničních pramenů*

Krev mučedníků

Rozhovor agentury Fides s kardinálem Crescenziem Sepe, prefektem Kongregace pro evangelizaci národů

V minulém roce zemřelo opět mnoho misionářů, duchovních i laiků, pro evangelium. Na počátku nového tisíciletí znovu vystupují na obzoru hrozivé mraky, řekl papež. Na celém světě je nespočet lidských obětí v krvavých válkách a kmenových konfliktech, které jsou vyvolány záští a nesnášenlivostí. Může krev mučedníků přinést světu naději na mír?

Sepe: Krev misionářů a křesťanských mučedníků přichází přímo z kříže na hoře Golgota, vytéká z Kristova těla, který byl na kříž přibit před dvěma tisíci lety. Je to krev těch, kteří na tomto světě neměli žádnou jinou ochranu než lásku, těch, pro které nebyl zájem o přežití důležitější než evangelium. Neboť oni položili svůj život zcela uvědoměle, tak jako dobrý pastýř, který se nezdráhá, když jde o to, hájit vlastní stádo, a ovce, které mu byly svěřeny, nenechává na holičkách. Oni byli zabití, protože zůstali věrní své angažovanosti pro víru a pro lásku. Věděli přesně, že by si mohli zachránit život, kdyby opustili svá místa, na kterých žili. Přesto se nechtěli vzdát svého svědectví, a tak i možnosti hlásat jiným evangelium.

Proč jsou misionáři zabíjeni? Nalik jsou si vědomi oběti svého života až k smrti?

Sepe: Boží Syn umřel pro spásu lidí na kříži a také misionáři nezřídka přijdou o svůj život, protože žijí tak, jak žil on: milují své bližní, jak to dělal on, a angažují se pro ně. Nehledali svou smrt z fanatismu nebo pro své osobní hrdinství, protože to Bůh nežadá, ale počítali s touto možností, když se rozhodli pro misijní život. Misionáři jsou však svědky bliženské lás-

ky a evangelia, proto jejich rozhodnutí je vždy rozhodnutím pro život, nikoliv pro smrt. Misionáři vědí, že jejich bliženská láska může vést až k smrti, protože pro ni žijí ve zvláštním prostředí, jako např. v oblastech, kde jde o prvotní hlásání evangelia, nebo v oblastech, kde je situace obzvláště napjatá nebo kde vládne velká bída a sociální propad. V takové perspektivě počítají se smrtí jako s možností, jak vyjádřit svou lásku ke Kristu a k chudým, utlačovaným, diskriminovaným a vyhoštěným, kteří přesto nejsou opuštěni od nebeského Otce.

Martyrologium Církve nezná hranic. Jsou nějaké rozdíly mezi kontinenty?

Sepe: Podle dat shromážděných v minulém roce, nejvíce misionářů bylo zabito v Africe, zvláště v Súdánu a v Ugandě, kde dále bojují povstalci proti zákonné vládě, v Demokratické republice Kongo, která je již několik let jevištěm boje mezi různými skupinami a kde musí i Církev platit vysokou cenu v konfliktu, který nemá konce. Otřesná byla násilná smrt nuncia v Burundi, arcibiskupa Michaela Courtneye, který se v této zemi spolu s domorodými biskupy zasazoval o mír a smíření. Ovšem Afrika je již od počátků křesťanství „kontinentem mučedníků“: stačí vzpomenout na šlechtickou ženu Perpetuu a její komornou Felicitu nebo na Cypriána, kartaginského biskupa, nebo v pozdější době Klementinu Anuaritu a Isidora Bakanju v bývalém Zaire, kteří všichni museli zemřít pro svou víru. Řada mučedníků v Africe je dlouhá a často zůstávají jejich jména neznámá. Tento kontinent je sužován také pro velké přírodní bo-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Jan 14,23-29

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‚Odcházím‘ a ‚zase k vám přijdu‘. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

hatství, které Bůh těmto zemím daroval, a za místními konflikty se skrývá zájem o jejich nabytí. Nezištné úsilí Církve o mír naráží na ty, kteří mají zájem na prodlužování konfliktů. Proto je také seznam mučedníků v Africe tak dlouhý a je to znamení, že tento bohatý kontinent bude ještě dlouho sužován.

Hned za Afrikou následuje v počtu mučedníků Latinská Amerika, a tam zvláště Kolumbie, kde můžeme Církev označit za „církve mučedníků“. Biskupové, kněží, řeholníci i laici, kteří nepatří vždy nutně k hlasatelům „ad gentes“, protože se jedná převážně o domorodce, platí zde již dlouho krvavou daň. Jsou obětmi násilí a nesnášenlivosti, jimiž tak velice trpí tento národ. I když jsou zde její spolupracovníci tak těžce zkoušeni, musí Církev nadále vyzývat ke smíření a odpuštění, neboť to je jediný předpoklad pro pravý a trvalý mír. Křesťané, kteří usilují o to, aby Kristovo evangelium bylo prosazeno do života, žádají, aby bylo dbáno na práva chudých a vyhoštěných, a jsou z toho důvodu objektem únosů, mučení a zavraždění. V listopadu minulého roku jsem se účastnil jako papežův zvláštní legát druhého amerického misijního kongresu v Guatemala City. Při tomto obdivuhodném setkání víry a radosti jsem mohl vidět na vlastní oči, jak velice je cesta Církve poznamenaná svědectvím mučedníků a jak toto svědectví není důvodem ke smutku nebo ke skleslosti, nýbrž je spíše pramenem síly a naděje, vzpruhou k dalšímu pokračování na této cestě jen pod ochranou evangelia Ježíše Krista. Mučedníci zde byli a jsou semenem, které musí zemřít, aby mohlo přinést plody, aby z nich vzešli jiní křesťané, kteří budou pokračovat na této cestě.

Konečně bych chtěl obrátit pohled také k nesmírné Asii, kde je počet mučedníků menší, protože zde je společenství ka-

tolických věřících velmi malé. Asie je kolébkou velkých náboženství, ale mnoho lidí zde nadále strádá sociální nespravedlností, diskriminací, útlakem a válkami. I Církev v Asii zaplatila v nedávné minulosti cenou krve za věrnost Kristu a za angažovanost pro lidská práva. Dnes je mnoho křesťanů v asijských zemích pronásledováno. V těchto zemích musely celé církve a skupiny věřících trpět pro věrnost Kristu a evangelium a často docházelo k pokusům zničit dříve duše než těla.

Odkdy jsou mučedníci v Církvi obzvláště uctíváni?

Sepe: Mučednictví je podstatnou součástí Církve od samého počátku a charakterizuje její dvoutisícileté dějiny až do dnešních dnů. Kristus sám je mučedník par excellence a v něm vidíme dlouhou řadu těch, kteří ho následovali na cestě kříže. Ostatně Pán sám předpověděl svým apoštolům a učedníkům tento osud. Ne nadarmo je druhý vánoční svátek svátkem prvomučedníka svatého Štěpána a dva dny nato nevinných mučedníků: tím si připomínáme ustavičnou aktuálnost tohoto nezrušitelného spojení mezi „vtěleným Bohem“, který vydal svůj život za lidstvo a tím dal příklad, že

i my musíme obětovat svůj život za své bratry a sestry. Právě v minulém roce to bylo zvláště zřejmé při dvou příležitostech: Klaretinský misionář Antonín Probst byl zavražděn v Kamerunu, když se účastnil půlnoční vánoční mše. Večer 5. října, když Církev slavila svatořečení Daniela Comboniho, Arnolda Jansena a Josefa Freinademetze, byla v Somálsku zavražděna laická misionářka Annalena Tonelli, která žila v Africe 35 let podle zásad evangelia, a stejný večer byl v San Salvadoru zabit Don William De Jesus Ortez a jeho mladý ministrant Jaime Noel Quintanilla.

První zprávy o úctě k mučedníkům máme v křesťanských obcích velmi záhy: již v polovině 2. století byly uctívány především jejich ostatky a mnoho věřících se vždy ve výroční den smrti shromažďovalo u hrobu mučedníka. Církev nazývá den mučednictví „dies natalis“ – den narození, protože pozemská smrt mučedníka je dnem jeho narození v nebi skrze smrt a zmrtvýchvstání Krista. Nejdříve byli uctíváni pouze takoví mučedníci, kteří obětováním svého život dosáhli obzvláštní jednoty s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem. Chtěl bych přitom poukázat na dvě zvláštnosti: den smrti

mučedníka byl slaven s radostí a veselím, protože nebylo důvodu ke smutku, nýbrž spíše k naději a radosti; navíc si křesťané připomínali činy mučedníků a čerpali z nich sílu pro zkoušky, které sami očekávali.

Dalším svědectvím o úctě k mučedníkům byly tzv. „stationes“ neboli „postní shromáždění“, která patří již od prvních staletí k postní době v Římě. Křesťané se v ten den shromažďovali v jednom kostele, který nesl jméno mučedníka, a připomínali si tam Kristův kříž, který přináší spásu. Tak bylo obnovováno i vnitřní následování Krista, které tyto svědky víry učinilo silnými až k obětování vlastního života. Také Svatý otec chtěl ve Svatém roce 2000 věnovat památce mučedníků zvláštní svátek, aby se jejich památka nevytratila, nýbrž uchovávala jako drahocenný poklad a předávala dalším generacím sílu pro jejich duchovní život.

Svět je dnes zahalen atmosférou násilí, utlačování a smrti. Každý den přináší svědectví o nových obětech. Proč máme vzpomínat ještě na jiné lidi, kteří museli zemřít? Nevystavujeme se tak nebezpečí, že ztratíme naději?

Sepe: Naopak, mučedníci jsou právě ti, kteří nám dávají sílu k dalšímu životu. Jsou to lidé, kteří následovali Krista a ukázali, že láska a odpuštění jsou silnější než nenávisť a smrt. Svou obětí nám ukazují, že Pán i dnes vítězí nad zlem. Bez jejich svědectví by byl svět chudší a chladnější a bylo by ještě obtížnější čerpat naději. V temné noci, kterou prochází svět, svítí mučedníci jako hvězdy a svým svědectvím osvětlují cestu lidstva až k věčnému světlu, kterým je Kristus. Myšlenkou na oběť misionářů se zpřítomňuje Ježíšovo utrpení a smrt v očekávání slávy zmrtvýchvstání a příchodu jeho věčného království lásky, spravedlnosti a pokoje.

Podle Kath-net

OTŘESNÁ BILANCE

Rakouští katolíci si připomněli, že je tomu již 30 let, co rakouská Národní rada 92 hlasy proti 89 schválila zákon, který umožňuje beztržně usmrtit dítě v lůně matky. Bilance těchto třiceti let je otřesná. Počet ročně narozených dětí klesl ve srovnání s počátkem 70. let na 77 000, tj. na polovinu. Počet dětí, kterým nebylo dovoleno se narodit, se odhaduje na 80 000 ročně. Každé druhé až třetí dítě končí v nemocničním kontejneru, aby se stalo surovinou pro hospodářské využití. Právo na potrat dostalo přednost před právem na život. Země, která prohlásí o dítěti, které by se mohlo narodit nějakým způsobem postižené, že by bylo přítěží pro společnost, nemůže se řadit mezi země, které o sobě prohlašují, že jsou humánní. odborníci pro výzkum rodiny poukazují na to, že vysoký ukazatel potratovosti je v přímé souvislosti s rozvodovostí a duševními nemocemi. Jaká je v tom logika, když každé dítě od svého početí má dědické právo, nemá však do třetího měsíce právo na ochranu svého života?

Podle Kath-net

Živí mučedníci dnešní doby

Příběh ze života matky, která poslala dopis časopisu *Betendes Gottes Volk*

Jsem matkou dvou malých dětí, které ještě nechodí do školy. Můj muž a já jsme se velice těšili na naše třetí dítě.

1. návštěva u lékaře

Jak obvykle šla jsem v 10. týdnu těhotenství ke své ženské lékařce, aby potvrdila těhotenství a vypočetla pravděpodobný termín porodu.

Šok

Byl to pro mne šok, když mi lékařka po vyšetření ultrazvukem sdělila, že dítě má na šíji o jeden záhyb navíc a že má každopádně „Downův syndrom“. Nemohla jsem uvěřit, že lékařka už nyní s takovou jistotou ví, že nosím v sobě postižené dítě, ale ona byla o tom naprosto přesvědčená a trvala na tom. Měla jsem se prý z toho vyspat a pak znovu přijít.

Celá otřesená jsem opouštěla ordinaci a pokoušela jsem se nějak uklidnit a uspořádat své myšlenky. Bylo mi určeno, abych vychovávala postižené dítě? Mám k tomu vůbec dost síly? Jak těžké je to postižení? Co tomu řekne moje rodina?

Reakce

Čím déle jsem o tom přemýšlela, tím více jsem si byla jista: Když mám porodit postižené dítě, jistě dostanu i sílu, abych tento osud unesla. Více starostí mi dělaly reakce mé rodiny. Moji rodiče, především můj otec, nechtěli mít v rodině „mrzáka“. I moji bratři a švagrové naléhali: „Dnes přece není zapotřebí donosit takové dítě!“ Dokonce ani můj muž neměl dost odvahy převzít odpovědnost za postižené dítě. Nevěděl, zda je toho schopen a zda toho chce být

schopen. Všichni mi radili znovu a znovu: „Dej to pryč a budeš mít po problémech!“

Jen moje starší sestra mi radila, ať poslouchám jen sama sebe, abych pak celý život nemusela mít výčitky. Každopádně mi pomůže, abych stála za svým dítětem, ať bude jakékoliv. Byla jsem vnitřně rozpolcená. Na jednu stranu jsem si byla jistá, že dítě přesto chci, a na druhé straně tu byl strach ze zoufalství, že zůstanu zcela sama a budu muset slyšet kritiku celé rodiny, a stále jsem kolísala, zda to opravdu zvládnou. Rozhodla jsem se, že zajdu k lékařce ještě jednou. Snad se všechno obrátí k dobrému.

2. návštěva u lékaře

Podruhé jsem tiše ležela a dívala se s úzkostí na přístroj a doufala jsem v zázrak. Bytost v mém lůně byla ještě malíčká. Sama jsem mnoho neviděla. Moje lékařka však znovu prohlásila: „Downův syndrom.“ Není o tom pochyb a mám tedy jen jednu

možnost: potrat! Vše ostatní je v dnešní době nezodpovědnost před společností! Jak mě tato slova zasáhla! Jak mě tato odpověď zneklidnila! Žádná útěcha, žádný příslib, nic. Smutná a bezradná jsem šla domů.

Bezradnost

Co jsem měla dělat? Přemýšlela jsem tak i onak. Všichni kromě sestry byli zajedno. Pro ně existoval jen potrat. I můj muž naléhal na tento krok. Ale čím déle jsem o tom přemýšlela, tím méně přicházelo takové „řešení“ v úvahu. Byla jsem si jista, že s vědomím viny za potrat nebudu schopna dále žít.

Změna lékaře

Zcela sama jsem se rozhodla, že změním lékaře. S dosavadní lékařkou jsem se již nechtěla ani potkat. Našla jsem záhy ženského lékaře, který byl ochoten mé dítě vyšetřit. S chvěním jsem čekala na stanovený termín a doufala jsem v pochopení a v podporu, že i postižené dítě se dá donosit, každopádně jsem čekala jiné řešení než potrat, snad i zázrak.

Podpora přátel

Mezitím mi dalo několik cizích lidí, kteří se dověděli o mém osudu, najevo svou účast a podpořili mě, abych dítě donosila. Podporovali mě také svými modlitbami a já jsem se již necítila tak osamělá. I já jsem prosila Boha o sílu, o světlo, abych učinila správné rozhodnutí a mohla vydržet celé těhotenství, prožívané v nejistotě. Navíc měla jsem na starosti ještě další dvě děti.

První návštěva u nového lékaře

Nemohla jsem se dočkat nového termínu. Byla jsem nervózní. Konečně to nadešlo! Ležela jsem a čekala, až lékař začne prohlížet mé dítě. Studoval je velmi dlouho a řekl, že nemůže zjistit nic abnormálního, snad jen prsty jsou o něco kratší než obvykle. Podle jeho názoru mám v so-

bě možná docela normální dítě, ale na 100 % to říci nemůže, protože „Downův syndrom“ se nejlépe vidí v prvních týdnech těhotenství. Teď už je ta hranice překročena. Musím být trpělivá až do porodu a pak opravdu uvidím, zda je dítě zdravé, nebo ne. Na potrat vůbec nenaléhal. Rozhodnutí záleží jen na mně.

Zmatené pocity

Byla jsem vděčná za to, že mám konečně naději a že všechno nevypadá tak zle! „Můj Bože!“ Co když to dítě, které čekáme, vůbec není postižené? Neměla jsem ani odvalu na to pomyslet. Moje pocity byly jeden velký chaos. Moji příbuzní stále ještě naléhali: „Jistota je jistota!“ Ale moje rozhodnutí bylo definitivní. I kdyby mě nikdo nechtěl podpořit, neudělám to! Ale v pravidelných intervalech mě přepadal strach, zneklidňoval mě a chtěl mě vylekat. Co když dítě bude i přes lékařovu naději těžce postižené? Budu pak opravdu schopná se o dítě správně postarat? V takových obdobích jsem volala lékaře, zašla jsem k němu, dávala se uklidnit. Posilovala mě také modlitba a podpora druhých lidí mi pomáhala překonávat tyto krizové situace. Byly to velmi obtížné a dlouhé měsíce těhotenství s mnoha vrcholy a propastmi, s mnoha těžkými diskusemi. I hledání kmotra bylo nesmírně obtížné, jen moje sestra byla ochotná, bez ohledu na to, jak velice bude mé dítě postižené, bude stát při mně a při mém dítěti.

Porod

Blížila se doba, kdy dítě mělo přijít na svět. Ještě jednou mě přepadla panika a opět mě zahrnala k lékaři. Ptala jsem ho již po x-té. Můžeme doufat, říkal. Nožičky, paže, páteř, srdeční tep, hlava, všechno vypadá, jak má, jen trpělivost. Mohla jsem opravdu doufat?

Můj termín přišel o něco málo dříve. Můj muž a já jsme

Jde o život

Při vši radosti, kterou to přináší, dostat děti a vychovávat je stojí mnoho sil. Za tím vším stojí otázka: K čemu to všechno? Opravdu smysluplnou odpověď nám dá jedině víra.

se smíšenými pocity jeli do nemocnice. Co nás čeká v nejbližších hodinách? Budeme mít sílu, abychom přijali svůj osud? Asi po dvou hodinách bylo dítě na světě. Byl do dobrý porod bez komplikací. Držela jsem v náručí malé děvčátko s černými vlasy. Dívalo se čile kolem sebe a bylo překrásné. „Porodila jste zdravé děvčátko, gratuluji vám!“ Můj muž byl zcela bez sebe a nemohl tomu uvěřit. Jistě lékaři nakonec něco najdou! Jak je to možné, že dítě je nakonec zcela zdravé? Zpráva se rychle roznesla. Nikdo nechtěl uvěřit, že jsem porodila skutečně zcela zdravé dítě. Pro všechny to byl neuvěřitelný zázrak, především když ani po několika dnech vyšetření nezjistila nic abnormálního.

Doma

Nyní jsem se svým malíčkým pokladem doma. Máme obrovskou radost z našeho zdravého dítěte, dívá se na svět velkýma očima a je trpělivé, jako by tušilo, že kromě něho mám ještě dvě další děti, a proto nemám všechnen čas jen pro něho. Je tak krásné se svými černými vlasy. „Milý Bože, děkuji Ti, žeš mi dal sílu, abych všechno vydržela a donosila toto dítě!“ Znovu a znovu opakuji tuto modlitbu. Od lidí, kteří mě po celou dobu podporovali svou modlitbou, jsem se dověděla, že moje dítě přišlo na svět večer v růžencovou neděli. Bylo to snad znamení z nebe?

Odvaha

Chci tento svůj příběh právě jiným ženám a mužům, aby měli odvahu i v těžkostech, v nouzi a v obtížných situacích, aby doufali proti všemu rozumu v důvěře v Boha a prosili ho o sílu a pomoc a nejednali nikdy proti svému svědomí. V tiché vděčnosti

jedna šťastná matka

*Betendes Gottes Volk 1/2004
překlad -lš-*

Vzpomínám si ještě přesně na ten okamžik, na myšlenky, na pocity; stálo přede mnou zcela jasně vědomé rozhodnutí: už to vícekrát neudělám. Tentokrát jdu od toho, protože už nechci snášet ty bolesti, tu námahu. Byl to okamžik před narozením mého třetího dítěte. Myslela jsem si, co snad si myslí všechny ženy v této situaci: mějte si dítě, ale beze mne!

Jenže beze mne to nejde. V této hře hrají jednu z obou „hlavních rolí“. Moje dítě chtělo hrát se mnou, a tak mi nezbyvá nic jiného.

Vítej v životě!

Dítě bylo tu, ale doma stres pokračoval. Probděné noci. Nadměrná námaha, aby se všem vyhovělo, a při tom se ještě usmívat. Žádný čas pro potěšení, žádná síla pro velké pocity vděčnosti, pro očividné mateřské štěstí. Se třemi malými dětmi a bez prarodičů bojuje člověk jako o přežití.

Kdo řekne *ano* k dítěti, musí při všech nesčetných a nepopsatelných radostech počítat také s mnoha břemeny. Porod a stres z dítěte jsou jen kouskem z těžké cesty s dětmi. Jsou ještě další, těžší úseky cesty, které musejí rodiče se svými dětmi ujit.

Jako mnoho rozhodnutí *ano* pro dítě je také rozhodnutím pro mnohá *ne* k jiným možným cestám života. Pro ženu znamená *ano* k dítěti vždy také poloviční *ne* k povolání, a někdy dokonce celé. Přesto by to pro rodiče neměla být volba, nýbrž jediná možná odpověď. Pokud nestojí v cestě nemoc nebo obzvláště závažné důvody, nemělo by opravdu dojít k váhání.

K čemu to všechno?

Přesto nemají být tyto rady nikdy žádnou plamennou chvalo-

řečí o rodičovství, o přijetí dítěte a udržení lidského druhu. Ne, jde o více, když jde o život, než jen o to, počít, porodit a vychovávat dítě. Jde-li nám o život, a komu o něj nejde, pak zbývá jen jediná odpověď. Smrt všechno zpochybňuje. „K čemu to všechno?“ ptá se smrt. „Je to odpověď na Boží lásku!“ říká život. Protože život znamená odpověď.

Bůh stvořil člověka a viděl, že je to dobré. Předal mu odpovědnost za pokračování lidského života na zemi. Tak se člověk stal Božím spojencem, účastníkem na tvůrčím skutku Toho, který i jeho povolal k životu. Je to odpovědnost, která je nám příliš nepohodlná. Nepohodlná, když dítě ve tři hodiny v noci křičí, nepohodlná, když je třeba podstoupit bolesti, nadmíru nepohodlná, když všechno výchovné úsilí selhává, nesnesitelně nepohodlná, když dítě přijde na svět v nevhodnou dobu nebo nemocné.

Nesnesitelná, k nevydržení, ke křiku o pomoc stává se tato odpovědnost, když jsme konfrontováni s nežádoucím, postiženým, nevléčitelně nemocným a k brzké smrti odsouzeným životem. Pak se skrýváme před Božím voláním „Človče, kterému jsem dal a svěřil život, kde jsi?“

Pak nechceme nic vědět o vznešeném Božím úkolu dávat a usilovat o život. Pak se radostné *ano* šťastných rodičů změní v zoufalé a pochybné *proč*, ve smrtelnou otázku: „K čemu to všechno?“

Život je odpověď

Při všem, co konáme, život je jediná souhlasná odpověď. Je zřídkakdy lehká a není ji možno dát snadno. Může někdy představovat zápas. Je to odpověď na darující a zachovávající Boží

lásku. Chceš mít podíl na tom, co dává život tobě a druhým? – ptá se Bůh. Ptá se každého člověka, když jde o povolání. Chceš jako matka darovat život a žít ho svou láskou? Chceš jako otec zplodit dítě a opatrovat je?

Chceš jako lékař udržovat život? Jako řeholnice nebo řeholník dávat životu lesk nebe? Jako kuchař se starat o výživu, jako policista zajistit jeho ochranu? Chceš v každém povolání myslet na to, že život druhých je třeba chránit, aby se mohl rozvíjet, že ten druhý obdrží prostor, aby v něm sám mohl říct ano k životu?

Překročit práh strachu

Ano k životu má mnoho tváří. Vždy je to výzva, která je spojena s úzkostí, pochybností, bolestí. Jak často chceme obejít a potlačit odpověď, když se nás Bůh ptá, zda chceme spolupracovat v jeho hře o život. Rádi bychom vystoupili: „Hrej beze mne!“, protože život mnoho stojí a někdy je životu nebezpečný. Abychom překročili práh úzkosti ke skutečnému *ano*, potřebujeme ujištění, milost a sílu. Maria svým *ano* tento práh s odvahou překročila. Spolehla se na to, že lidská odpověď na Boží lásku netrčí ve vesmíru, ale je malým, ale nenahraditelným tónem ve velké Boží symfonii nezrušitelného života.

*Z Lebe 67/2004
přeložil -lš-*

vyšší možnou úctou vždy skláněl a sklání před Eucharistií, může vyčet zakořeněných zlořádů, které dokument vypočítává, přímo šokovat. Může mu připadat až neuvěřitelné, co si lidé dovoľují a jak mohou být k Bohu a jeho Cirkvi přímo drzí. Můžeme být zvědaví, kolik času si to vyžádá u nás, než všechny kritizované nešvary, které se zabydly i v našich farnostech, budou vykořeněny.

Církevní malkontenty charakterizuje zvláštní rozpor. Na jedné straně jim vadí ty formy zbožnosti ze strany věřících a takové projevy blízkosti z Boží strany, které svědčí o hlubokém osobním styku člověka s Bohem a Boha s člověkem, při kterých se Bůh obdivuhodně sklání k člověku a pozvedá ho k sobě k ničím nezasloužené důstojnosti. Na druhé straně se cítí omezováni, když jsou upozorněni, že se nemohou v tom, co je Boží, chovat podle svého jako doma. A tak zatímco jedni přijmou s radostí ustanovení, že nesmějí být šikanováni, když chtějí přijímat svého Spasitele na kolenou, tak jak jim velí jejich srdce, druzí se cítí poškozeni, že si nemohou „brát“ Eucharistii sami, jako když sedí doma u stolu. Ti první prožívají hlubokou radost z důvěrného styku se Spasitelem, zatímco ti druzí hledali své uspokojení v tom, že si dovoľují to, co vždy bylo a je vyhrazeno pouze posvěcenému knězi. Ti první se radují z Boha, ti druzí sami ze sebe. Je příznačné, že nedostatek úcty k Eucharistii se objevuje právě

tam, kde dali stranou úctu k Panně Marii s odůvodněním, že skrze ni trpí úcta ke Kristu, ačkoliv Maria všude tam, kde se zjevuje, vede své děti k eucharistickému Ježíši, svému nejdražšímu Synu.

Proto ještě více než rekapitulací norem a nešvarů potěšila všechny zbožné věřící skutečnost, že matka Církve opět oficiálně uznala další **eucharistický zážrak**, a to z nejnovější doby, když pozvedla k úctě oltáře Alexandrinu Maria da Costa (1904–1955), obdivuhodnou sebeobětující trpitelku, která plných **trináct let žila výlučně z Eucharistie**. Jsme velmi rádi, že jsme o této nové svěťci obšírně informovali naše čtenáře na stránkách Světla podobně jako o další nové blahoslavené, obdivuhodně prosté a pokorné sestře Eusebii Palomino Yenes (1899–1935). Obě rozmnožily zástupy světců salesiánské rodiny spolu s dalším blahoslaveným Augustinem Czartoryskim, kterého představujeme v tomto čísle.

Slávou Církve jsou a zůstanou nikoliv mudrlanti, ale právě tito prostí, pokorní, poslušní a trpěliví služebníci a služebnice, kterým by nápady dnešních reformistů ani na mysl nepřišly, a to nikoliv proto, že žili ještě v jiné době, ale protože něco takového se naprosto nesrovnávalo s jejich čistým, pokorným a láskyplným vztahem k Bohu a bližním. Právě v nich máme spolehlivý vzor k následování.

-red-

BUDOUCNOST PATŘÍ VĚŘÍCÍM

Prestižní zahraničně-politický čtvrtletník Foreign Affairs přinesl článek demografa Philipa Longmana z New America Foundation, který upozorňuje, že budoucí generace budou pocházet z věřícího prostředí, jež je v opozici k dnešním módním trendům. Longman připomíná, že existuje významná korelace mezi náboženským přesvědčením a vysokou porodností.

V USA téměř polovina lidí, kteří chodí v neděli do kostela, považuje za optimální počet dětí tři a více; tento názor sdílí jen čtvrtina lidí, kteří chodí do kostela zřídka.

Věřící lidé podle Longmana žijí také celkově zdravěji, a tak získávají další výhodu: méně často podléhají „chorobám z nadbytku“ – přejídání, požívání drog ap.

Zdroj: *c-fam*
Převzato z *Res Catholica*

Věrnost až k návratu

Terezie a Jan C. slavili svatbu v St. Luis 1962. Pak přišly dvě děti: Arnold 17. 8. 1963 a Izabela 30. 12. 1964. Jan je lékař s vlastní praxí, Terezie žena v domácnosti, angažovaná v katolické akci (pracuje v přípravě na manželství). Jan vypráví:

Měli jsme velice aktivní život, ale málo modlitby a duchovního života. Seznámil jsem se s jednou rozvedenou ženou, a abych zůstal čestný a nevedl dvoji život, požádal jsem v roce 1971 o rozvod. Terezie odešla sama a s bolestí s dětmi do Lille. Nepřijala rozvod. Pracovala jako školní lékařka. Devět let manželství jsem utopil v mlčení, své druhé ženě jsem nebyl věrný, ona mně také ne. 1983 poznala moje druhá žena muže o 18 let mladšího, dala se rozvést a zruinovala mě, protože jsem dal v sázku všechny své finanční prostředky v naději, že ji dříve nebo později získám zpět.

Dva roky stojím sám vášnivě proti novému páru: tělesné ohrožení – jako ve špatném filmu. Zůstávám tedy osamělý, zruinovaný a bez rodiny a pomýšlím na sebevraždu. Bohu díky, nedošlo k ní. Abych to vydržel, píšu každý večer, co jsem ten den prožil. Jeden mladý kněz mi dal duchovní knížku. Potřeboval jsem na její přečtení tři měsíce. Jednoho dne v domněni, že jsem na lidské rovině už zaplatil dost, roz-

hodl jsem se, že vyrovnám účty s Bohem. 27. října 1984 jdu do jednoho opatství 100 km daleko ke zpovědi. Celou cestu tam brečím a smrkám. Ničemu nerozumím. V 15 hodin mi mnich dává rozhřešení a já se ptám, jestli mohu jít ke svatému přijímání – 14 let jsem to neudělal. Řekl mi: „Ano, jestliže jste sám. Co to znamená? Vaše druhá žena není vaše žena. Vaší ženou je matka vašich dětí.“ A v ten okamžik, v poslední říjnovou neděli 1984 v 15 hodin mám jistotu, že tento mnich říká pravdu. Přesně v tom okamžiku se můj život změnil o 180°. Mám jistotu, že musím žít jinak. Uvědomuji si, že jsem šel ke zpovědi, abych měl s Pánem čistý stůl a že by mi měl jako protislužbu pomoci najít moji ženu, protože ona mě velice fascinovala. A tento mnich mi řekl, že se musím postarat o svoji ženu. Odpověděl jsem: „Jsme 14 let rozloučení a já nevidím možnost, že se znovu dáme dohromady.“ „Ale můžete se starat o její děti?“ „Ano, rád bych to udělal.“ Po několika měsících jsem navázal kontakt s dětmi a skrze děti jsem našel jejich matku, která je vychovala. Bylo to možné, protože Terezie stále věřila v sílu svátosti manželství. Za všech někdy velkých těžkostí stále věřila v můj návrat.

Z *Lebe 67/2004*
přeložil -lš-

ZDRŽENLIVOST - NEJLEPŠÍ OCHRANA PROTI AIDS

Podle britské studie, na které se podílela mezinárodní skupina vědců a kterou podporovala řada organizací, je hlavní příčinou šíření AIDS promiskuita. Střídání partnerů je nejkritičtější faktorem. Vědci se vyslovují proti masové propagaci a šíření kondomů, které podporují mezinárodní pomocné organizace.

Kath-net

ŠKODLIVÝ VLVIV TELEVIZE

Čím více času tráví malé děti před televizní obrazovkou, tím větší potíže mají v prvních letech školní docházky. Vyplyvá to ze studie, kterou zveřejnil v dubnu odborný časopis dětských lékařů v USA. Děti mají problémy se soustředěním, mají poruchy pozornosti a jsou hyperaktivní. Kromě toho připravuje televizní konzum děti o spánek.

Kath-net

Miriam, Matka Ježíšova

René Lejeune je autorem mnoha knih a publikovaných článků. Přinášíme dnes jednu kapitolu z jeho knihy *Miriam, Matka Ježíšova*. Toto dílo je shrnutím detailů, které byly zjeveny čtyřem vyvoleným: Jsou to Maria z Agredy, Katerina Emmerichová, Maria Valtorta a Consuelo. Tyto podrobnosti sestavil chronologicky a vytvořil a rekonstruoval tak jakýsi druh životopisu Panny Marie. Četba této knihy je fascinující. Vybíráme 25. kapitolu, která má nadpis: „Ježíš, jeho Matka a Jan“.

Stále častěji se Ježíšova Matka zdržuje v zástupu, který je fascinován slovy Mesiáše nebo přitahován zářky a znamením, která koná stále častěji. Když hlásá radostnou zvěst v Kafarnaum, přichází často domů, aby zde strávil noc. Pak s sebou bere jednoho nebo více apoštolů. Ostatní najdou příbytek v domě Petrově.

Ten večer je Ježíš doprovázen Janem. Miriam je tím nadšena. Velice miluje tohoto apoštolu pro jeho křišťálovou čistotu, jeho pokoru a horoucí oddanost Pánu. A také proto, že právě on rozumí hlubokému smyslu Ježíšových slov a podobenství! Proto i Mesiáš má zvláštní lásku k tomuto učedníkovi. Ví, že později tento apoštol, kterého miluje, bude hlásat budoucím pokolením až do konce světa, co je srdcem jeho poselství, jeho milosrdenství a pravdy. Už vidí také předem, že to bude právě Jan, kterému svěří jednoho dne to, co je mu na světě nejdražší, svou Matku.

Ježíš, jeho Matka a Jan spolu hovoří dlouho do noci. Radují se z nadšení lidu, který spěchá za Ježíšem, i když je ještě zapotřebí znamení a zázraků, aby toto nadšení vyvolaly a udržovaly. Ježíš by byl tak rád, kdyby uvěřili jeho slovu, aby radostné poselství pro samo slovo probouzelo v srdcích víru a aby tato víra stejnou měrou pochopila, jaké jsou nové poklady, které jeho poselství zjevuje. Jistě, posluchači rozumí jeho novosti, kolikrát slyšela Miriam a Jan, jak zástup, který naslouchal jeho slovům, zvolal: „Žádný člověk

tak dosud nemluvil, jako on!“ (Jan 7,46)

Ztracena v zástupu přispívá Matka Ježíšova k šíření evangelia, aniž někdo ví, kým ona je: „Je třeba Ježíši naslouchat celým srdcem, jeho slova proměňují život, pomáhají přemáhat hříchy; vedou ke štěstí.“ Když vidí nešťastného člověka, těší ho ve vši diskretnosti. A když její Syn promlouvá, vysílá horoucí prosby k Otci, aby dal semenu padnout do dobré půdy.

Ale jaká muka prožívá také v těchto chvílích! Pozoruje, že jsou srdce, která se zavírají. Vidí, že vládne otevřený anebo skrytý odpor i s nenávistí smíšená zášť u těch, kteří si přivlastnili monopol vést izraelský národ v náboženském směru: vykladači Pisma, zákoníci a farizeové, kteří zbožňují literu a zabíjejí ducha (srov. Řím 2,29). Toto utrpení se stává trvalou zápalnou obětí, někdy trpí nekrvavé mučednictví, tak velice se cítí zraňována. Pak nejednou vzpomíná na proroctví Simeona, že jí pronikne meč (Lk 2,35) a že její Syn bude pro zástup Izraele znamením, kterému bude odpíráno (Lk 2,34). V míře, v jaké trvá Ježíšův veřejný život, potvrzuje se Simeonovo proroctví stále více v životě Mesiášovy Matky.

Ježíš čte v srdci své Matky. Její smutek se přenáší na jeho

ducha. Aby ji potěšil, vypráví jí, jak nedávno jedna žena v zástupu zvolala: „Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, kterých jsi požíval.“ Odpověď, kterou dal ženě, dává vytušit mučednictví, jaké snáší jeho Matka skrze meč, který probodl její srdce: „Spíše jsou blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je“ (Lk 11,27-28).

Tuto noc plynou hodiny ve šťastném soužití. Panuje zde hluboká vnitřní harmonie mezi Ježíšem, jeho Matkou a Janem: harmonie lásky. Jak šťastní jsou všichni tři v tomto klidu celého bytí! Je to tak oblažující až do příštího dne, kdy se kolem Ježíše opět shromáždí zástup s různými pocity.

V Mariině blízkosti se Jan cítí dokonale šťastný v těchto hodinách, které jsou tak drahecenné přede všemi ostatními. Kdyby tak mohl tyto okamžiky zastavit! Pro něho je láska, která mezi nimi panuje, „rájem požehnání“ (Sir 40,17). Ano, tuto noc Pán „otevřel brány nebes, aby jim podal chléb z nebe“ (Ž 78,23-24).

Když se odbírají k odpočinku, dříve než nadejde námaha následujícího dne, děkuje Jan Pánu z celého srdce, že mu dal tímto způsobem okusit něco z ráje. Ano, když můžeme strávit několik hodin v důvěrné společnosti s Ježíšem a jeho svatou Matkou, znamená to skutečně okusit kus ráje. I Ježíš byl zcela šťastný ve společnosti své Matky a svého vyvoleného učedníka se srdcem dítěte, tak nekomplikovaným, prostým a pokorným. Z Mariiny duše stoupá vzhůru k Otci děkovaná modlitba. Apoštol jako Jan, který tak bezvýhradně miluje – není on protiváhou proti smečce zavilých Ježíšových nepřátel?

Ti již začínají plánovat jeho záhubu, čekají jen na okamžik, kdy ho budou moci polapit a odvést na smrt.

Z Maria heute 5/2002
přeložil-lš

Víra ve filmu

„Faith on Film“ – „Víra ve filmu“: tak je nadepsáno poslední číslo anglického katolického časopisu Saint Austin Review. Číslo se zabývá některými nejnovějšími filmy s náboženskou tematikou, včetně Gibsonova filmu „Umučení Krista“. Tak jsme nadepsali i naši úvahu, kterou chceme věnovat právě filmu „Umučení Krista“. Tento název se nám zdá vhodný, neboť ve šťastné zkratce vyjadřuje, jak je Gibsonův film zároveň jeho ryze osobním uměleckým dílem a zároveň něčím, co velmi výrazně překračuje osobu svého tvůrce. To je dáno tím, že chce být filmovým zpracováním *passio Christi* – umučení našeho Pána Ježíše Krista, které je ústředním tajemstvím křesťanské víry. Jako na jedné straně nelze klást rovnítko mezi tento film a samotné tajemství Kristova umučení, tak také na druhé straně není možné tvrdit, že tyto dvě skutečnosti jdou zcela odlišnými cestami. K tomu, abychom stanovili, jaký je přesně vztah mezi filmem „Umučení Krista“ a naší vírou, budeme se snažit rozlišit jeho různé roviny. Při veškerém nutném rozlišení jsme si však vědomi toho, že ve filmu jsou všechny tyto roviny obdivuhodně propojeny (připomíná nám to maritainovské „distinguir pour unir“ – „rozlišení pro sjednocení“).

První rovina filmu: osobní umělecké zpracování

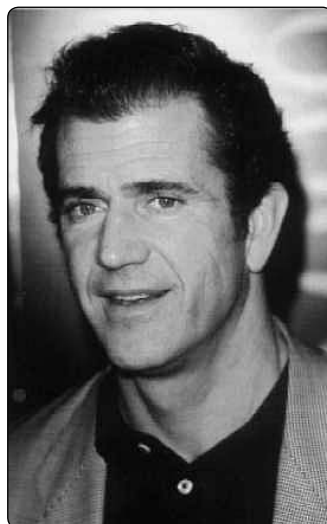
Nejprve je tedy zapotřebí konstatovat, že „Umučení Krista“ je hraný film, a tak je nevyhnutelně osobním uměleckým zpracováním Mela Gibsona a jeho spolupracovníků: u uměleckého díla tomu ani jinak být nemůže.

Hned zde musíme zdůraznit, že se jedná o film vytvořený na vysoce profesionální a vysoce umělecké úrovni. Tím, jak kombinuje prvky realistické až naturalistické s prvky symbolickými a poetickými, dokáže vyjádřit i to, co je čistě realistickým

způsobem nevyjádřitelné, a dosahuje navíc velké působivosti. Herecké výkony Jima Cavieze-la jako Pána Ježíše Krista a Maii Morgensternové jako Panny Marie i ostatních herců jsou hluboce autentické a obdivuhodné. Tyto umělecké přednosti filmu, v jejichž výčtu bychom mohli ještě pokračovat, jsou dány nejenom nepopíratelnou uměleckou formou, ale také a především tím, že chtějí být ve službě svého tématu, tedy ve službě co nejvěrohodnějšího znázornění Kristova utrpení a jeho smyslu.

Druhá rovina filmu: tradiční zbožnost ke Kristovu utrpení

Jak jsme už řekli v úvodu, tím, že film zobrazuje Kristovo utrpení, překračuje osobu svých tvůrců. Jako první z těchto již nadobrodních rovin filmu uveďme tu, kterou můžeme označit jako rovinu tradiční zbožnosti ke Kristovu utrpení: jí je film bezpochyby velmi ovlivněn. Tato tradice zbožnosti, jež nalézá svůj vnější výraz v pobožnosti křížové cesty, v bolestných růžencových tajemstvích i v mnoha jiných projevech, je jistě pouze jednou z devociálních tradic v rámci Církve a není sama o sobě obsahem posvátné čili apoštolské tradice,

takže nespadá přímo pod víru. Je však výrazem této apoštolské tradice a víry a v průběhu dějin Církve duchovně formovala velkou řadu světců a opravdových křesťanů vůbec.

Nakolik je tedy film „Umučení Krista“ vyjádřením této tradiční zbožnosti, natolik je nesen její vahou a autoritou.

K této rovině tradiční zbožnosti Církve můžeme přiřadit i fakt, že film je pod určitým vlivem vidění, která měla služebnice Boží Anna Kateřina Emmerichová a jež byla zapsána básníkem Klementem Brentanem a publikována v knize Hořké umučení Pána našeho Ježíše Krista. I když tato skutečnost byla některými silně kritizována až

zesměšňována, je třeba mít na paměti, že tato vidění mají alespoň nepřímé církevní schválení, jak to vyplývá z toho, že jejich knižní publikování obdržela Imprimatur církevní autority a že samotná A. K. Emmerichová je služebnicí Boží, tedy kandidátkou zřejmě již brzkého blahorečení. Jedná se tudíž o soukromé zjevení, jež sice v žádném případě nelze klást na stejnou úroveň s veřejným Božím zjevením, které však má určitou pečeť shůry, totiž pečeť charismatu proctví. Proto si myslíme, že je lepší, že se tvůrci filmu v některých úsecích a detailech nechali inspirovat A. K. Emmerichovou, než aby si je vymýšleli sami.

V naší situaci není nevýznamná také skutečnost, že právě A. K. Emmerichová byla jistým inspiračním zdrojem staroříšského vydavatele Josefa Floriana, básníka Jakuba Demla, spisovatele Jaroslava Durycha i jiných, tedy těch literátů, kteří v meziválečném období pozvedli katolicky orientovanou literaturu na vrcholnou uměleckou úroveň.

Třetí rovina filmu: evangelia jako historické prameny

I když nelze popírat vliv vidění A. K. Emmerichové na film, bylo by na druhé straně nepravdivé a nespravedlivé říkat, že jsou jeho jediným či hlavním pramenem: tím zůstávají samotná evangelia. Jak se vyjádřil otec Joseph Augustine Di Noia OP, významný americký teolog a současný podsekretář Kongregace pro nauky víry, ve svém rozhovoru pro agenturu Zenit, Gibsonův film „vybírám jednotlivé prvky z Matouše, Marka, Lukáše a Jana, ale v zásadě se drží společné struktury všech čtyř evangelií. Jeho film se zcela drží Nového zákona, nakolik je to při imaginativní rekonstrukci možné.“

Evangelia jsou na prvním místě dokumenty víry, ale kvůli tomu nepřestávají být věrohodnými historickými prameny. Tato historičnost evangelií je nutným podkladem toho, co vypovídá

MEL GIBSON: NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE RODINA

Autora filmu „Umučení Krista“ osočují ti, kterým jeho velké filmové vyznání není po chuti, že prý odmítá poslední koncil a je proti papeži. Kéž by tyto kritikové stáli za papežovými slovy tak věrně, jak za nimi stojí Gibson. Již v roce 1990 prohlásil v Show ABC, že odmítá umělou antikoncepci, nevěru a potraty. „Bůh jediný ví, kolik dětí máme mít, a ty musíme přijmout. Nikdo nemůže rozhodovat, kdo má na svět přijít a kdo ne. Takové rozhodování nám nepřísluší.“ V hollywoodském prostředí, plném skandálů a rozvodů, patřil vždy k naprosté výjimce. Kritizuje velice rozšířený kult rozvodů. Říká: „Není nic důležitějšího než tvoje rodina... Když ji zruinuješ, co ještě zůstane? Práce, peníze a sex. Vidím mnoho lidí, kteří tak žijí, a pak tvrdí, že se v tom cítí dobře. Ale když se podíváš pod povrch, vidíš jen mrtvolky, které se vydávají za lidské bytosti.“ „Je moje povinnost, abych byl dobrým manželem a dobrým otcem, a to je vlastně jediné, co beru v životě vážně.“ Se svou ženou Robyn je ženatý 23 let a mají spolu sedm dětí.

-Lebe 57-

jí o tajemstvích víry, a Církev ji proto vícekrát potvrdila. Zvlášť slavnostním způsobem tak učila na II. vatikánském koncilu, kde vyhlásila: „Svatá matka Církev pevně a vytrvale pokládala a pokládá za jisté, že čtyři zmíněná evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn v době svého života mezi lidmi pro jejich věčnou spásu skutečně konal a učil až do dne, kdy vstoupil na nebe.“ Můžeme proto na závěr říci: kde se film ve svém podání události přímo opírá o evangelia, tam se těší jejich autoritě jakožto historických pramenů, potvrzených Církví (to samozřejmě platí o událostech samotných, ne o jejich konkrétním a detailním zobrazení ve filmu).

Čtvrtá rovina filmu: víra

Jak jsme před chvílí zdůraznili, evangelia jsou na prvním místě dokumenty víry. To nás přivádí k poslední, nejvyšší a nejvíce nadosobní rovině filmu, a tou je rovina víry, kterou přijímáme Boží slovo, obsažené v Písmu svatém a v posvátné tradici a střezané a vykládané učitelským úřadem Církve. Co se týká této roviny, je třeba vyzdvihnout, že film jasně, nezakaleně a zcela ortodoxně vyjadřuje víru v Pána Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, který pro nás a pro naši spásu trpěl, byl ukřížován a vstal z mrtvých. Činí tak způsobem, který je ve srovnání s mnoha jinými filmy o Kristu nebyvalý, a přitom ne mentorský a v negativním slova smyslu „kazatel-ský“. Navíc svou formou filmového podání zvýrazňuje, že naše víra je pouze přijímáním skutečnosti, jen odpovědí na Boží tajemství, které existuje nezávisle na této víře a nekonečně jí přesahuje, a nikoliv naší myšlenkou či citovou konstrukcí.

Vedle zobrazení ústředního tajemství spásonosného Kristova utrpení je ve filmu velmi krásně, hluboce a lidsky dojemně zachycen podíl Panny Marie na tomto utrpení a našem vykoupení.

Film tak svým způsobem zpodobňuje to, co opět učí II. vatikánský koncil: „Tak se také blahoslavená Panna ubírala cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu, spolu se svým Jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětí dar, který ona zrodila.“

Nakolik film „Umučení Krista“ je vyjádřením samotné pravdy víry, natolik je nesen její božskou autoritou. Z tohoto nejvyššího hlediska víry lze vysvětlit i různé mimořádné jevy, které film doprovázejí, např. obrácení některých zločinců. A je třeba si přát a modlit se, aby evangelizačně a pastoračně zapůsobil. Sám je také určitou výtkou, že někdy podáváme křesťanství v příliš rozředěné a nevýrazné podobě.

Pokud to, co jsme se zde snažili nastínit, shrneme, můžeme říci, že Gibsonův film „Umučení Krista“ je osobním uměleckým zpracováním Kristova velikonocního tajemství a zvláštní účasti Panny Marie na něm, které se opírá o vidění Anny Kateřiny Emmerichové a církevní tradici zbožnosti ke Kristovu utrpení a zvláště o evangelia jako historické prameny a dokumenty víry. Na základě tohoto závěru můžeme opět zopakovat to, co jsme uvedli už na počátku, že totiž tento film je zároveň ryze osobním dílem svých tvůrců a dílem přesahujícím své tvůrce.

Co říci na závěr? Často a oprávněně se ozývají hlasy, že Církev musí dbát o pokřesťanštění kultury a zvláště prostředků hromadné komunikace. Film „Umučení Krista“ je skutečně uměleckým a kulturním dílem, zobrazujícím ústřední tajemství křesťanské víry a života, jemuž se současně podařilo proniknout do kin a multikin našeho současného světa a stát se kasovním filmem. Musíme za to být Bohu i Melu Gibsonovi a jeho spolupracovníkům vděční.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás vyzývám, abyste ještě silněji žily moje poselství v pokoře a lásce, aby vás Duch Svatý naplnil svojí milostí a silou. Jenom tak budete svědky míru a odpuštění.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 4. 2004

Z komentáře bratra Efraima:

„My tak lneme k zemi a k jejím hodnotám, že riskujeme posuzovat Mariina poselství lidským způsobem, naší inteligencí, naší moudrostí. Pokora nás učí moudrosti kříže, té cestě, kterou sledovala Maria, malá a chudá, která nazývá sama sebe pokornou Služebnicí Páně.“

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 4. 2004

PŘED 35 LETY ZEMŘEL KARDINÁL BERAN

17. května 1969 v 10 hodin přijal svátost nemocných z rukou rektora Nepomucena, dává požehnání všem, kteří jsou kolem, a „v 10.40 hod. odevzdává duši Pánu. Dvě minuty po jeho skonu přichází papež Pavel VI. a vtiskne na čelo zesnulého otcovský polibek.

Světový tisk oznamuje smrt kardinála Berana a celému světu znovu připomene osud Československa. Přátelství Svatého otce neskončilo oním otcovským polibkem, kterým byla zemřelému prokázána pocta, jaké se dostává málokomu. Smuteční obřady se konaly 22. května v bazilice svatopetrské v blízkosti oltáře, zasvěceného sv. Václavu. Po zádušní mši svaté, kterou sloužil pražský administrátor biskup Tomášek, vykonal výkrop sám Svatý otec. A aby mimořádné pocty byly dovršeny, odebírá se průvod s tělesnými ostatky do vatikánské krypty, kde jsou uloženy v mariánské kapli v blízkosti hrobů Pia XII. a Jana XXIII., nedaleko hrobu sv. Petra. Hrob kardinála Berana tak bude stále spojován s místem, které je symbolem jednoty Církve, a bude vyzývat k věrnosti zástupci Ježíše Krista, Svatému otci.“

(Z knihy Kardinál Josef Beran, Praha 1999)

ODSOUZENÝ MODERÁTOR

Jeden turecký televizní moderátor byl odsouzen ke dvěma letům vězení, protože urazil ve svém pořadu křesťanskou menšinu. Obvinil křesťany „ze špinavých obchodů“ a dvěma protestantským církvím vyčítal přílišnou „misijní horlivost“, načež se dva muslimové pokusili zapálit v Ankaře jejich kostely. V laicistickém Turecku je 99 % obyvatelstva muslimského vyznání.

ATENTÁTNÍCI

Každý třetí dvanáctiletý Palestinec z pásma Gazy je ochoten stát se sebevražedným atentátníkem. Je to výsledek průzkumu, který provedla italská agentura „Vita“. Čtyři z pěti dětí již byly osobně svědky takového teroristického útoku a vraždění.

Kath-net

Ať nemají čas...

Náš spolupracovník nám poslal tento text z vývěsky v jednom českém kostele:

Osudy světa jsou v rukou těch, kteří se modlí. První křesťané se uměli modlit a změnili pohanský svět.

Přijď, Duchu Svatý, dej lidem dar zbožnosti a zase obnovíš tvář země.

(Z knihy P. A. Šuránka: Růžencová rozjímání, Matice cyrilometodějská 1998.)

Následující krátká povídka poukazuje na skutečnost, že mocnosti zla mají velké obavy z modlitby, tedy z navázání důvěrného vztahu věřících s Kristem, a nabádá nás ke správnému docenění nesmírného významu času stráveného v tichu s Bohem.

Ať nemají čas

Satan svolal světové shromáždění padlých andělů. V zahajovacím projevu ke svým zlomocným pomocníkům pronesl: „Nemůžeme zabránit křesťanům, aby chodili na shromáždění. Nemůžeme jim vzít Bibli a bránit v poznávání pravdy. Nemůžeme je ani odloučit od biblických hodnot, ale musíme udělat něco jiného. Musíme jim zabránit, aby si vytvářeli důvěrný vztah s Kristem. Když s ním navážou spojení, naše moc nad nimi je zlomena. Proto je nechejme chodit na shromáždění, neberme jim jejich konzervativní životní styl. Ale zaměřme se na jejich čas, aby nemohli prožívat blízkost a společenství v Kristu. Svého cíle dosáhneme nejlépe tím, že jim budeme překážet při jejich snaze být s jejich Zachráncem o samotě. Musíme být po celý den v jejich přítomnosti, abychom jim znemožnili tak důležité spojení.“

„Jak to máme udělat?“ volali démoni. „Zaměstnávejte je malichernostmi života a použijte bezpočet efektních triků, abyste zabavili jejich mysl,“ odpověděl. „Lákejte je utrácet, utrácet,

utrácet a potom si půjčovat, půjčovat, půjčovat... Zaplavte jim schránky reklamní poštou, letáky, objednávkovými katalogy a nabídkami zboží zdarma, nabízejte služby a falešné naděje. Ať jsou v jejich životě peníze vždy na prvním místě. Přesvědčte ženy, aby neměly děti, aby chodily do zaměstnání, aby kariéra byla důležitější než rodina. Ať manželé pracují šest nebo sedm dní v týdnu deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli dovolit svůj životní styl. Braňte rodičům trávit společný čas s dětmi. Jejich rodiny se začnou brzy rozpadat. Domov už nebude poskytovat rodině azyl před tlaky každodenních starostí. Drážděte jejich smysly, aby nemohli naslouchat tichému hlasu a rozjímat nad Božím slovem. Naučí se mít stále puštěné rádio, budou poslouchat naši hudbu, kdykoli řídí své automobily. Přesvědčte lidi, že mají mít stále zapnutou televizi, videa, CD nebo počítač. Ať ve všech obchodech a restauracích hraje hlasitá hudba. Tohle všechno přehluší jejich mysl, nebudou schopni naslouchat jeden druhému a rozbije to jejich jednotu s Kristem. Nezapomeňte zaplnit jejich noční stolky časopisy a novinami. Bombardujte jejich mozky zprávami po celých 24 hodin. Postarejte se o jejich víkendy. Ať se do zaměstnání vracejí vyčerpaní, neztišení a nepřipravení na nadcházející týden. Nedovolte jim vyjít si do přírody a přemýšlet o Božích zá-

Redemptionis Sacramentum

Prefekt Kongregace pro posvátné obřady a svátosti kardinál Arinze představil v pátek 23. dubna dokument *Redemptionis Sacramentum* – Svátost vykoupení, který ohlásil Jan Pavel II. již před rokem ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia*.

Ve 186 odstavcích shrnuje dokument celou řadu norem, předpisů, směrnic a interpretací, které jsou obsaženy v různých materiálech nebo byly publikovány jako odpovědi na dotazy. Obšírnost dokumentu je dána především velkým množstvím nešvarů, které se v posledních 40 letech v liturgii zahnížily a které ohrožují jednotu víry a kultu.

Dokument *Redemptionis Sacramentum* je třeba trpělivě studovat současně s eucharistickou encyklikou a s pokorou, poslušností a obnovenou úctou uvádět do praxe, a to i tam, kde se to někomu na první pohled nebude líbit, protože některé nešvary se tak zabydlely, že budí dojem, jako by to už bylo normální.

Jak řekl Jan Pavel II., „tajemství Eucharistie je příliš velké, než aby si někdo mohl dovolit zacházet s ní podle osobního zdání a nedbal přitom na její posvátný a univerzální rozměr.“

Dokument opravňuje všechny věřící „chránit Nejsvětější Svátost před jakoukoliv neúctou a korigovat všechny nepořádky. Je to důležitý úkol pro všechny.“ „Každý katolík má právo obrátit se kvůli liturgickému nepořádku na diecézního biskupa nebo přímo na Apoštolský stolec.“

zracích. Dejte jim chléb a hry, ať se vybouří během sportovních událostí a na koncertech. Připravte jim pastvu pro oči. Ať je baví všechny sex, drážděte jejich smyslnost. Nezapomeňte na billboardy u silnic. Ani na dovolené je nenechte na pokoji. Pošlete je na exotická místa, do zábavních parků... Jen ať se baví, tak jak se baví svět.

A když se sejdou k duchovnímu společenství, přihrajte jim klepy a řečičky ze světa, zahrajte jim na nervy a hlavně, nedovolte jim čerpat sílu z Bible, aby odešli se zatíženým svědomím a rozbouřenými city. Nechte je být součástí různých programů. Čím více, tím lépe. Přepněte jejich životy nepřeborným množstvím dobrých důvodů nemít čas na modlitby ani příležitost hle-

dat moc Boží. Brzy budou pracovat z vlastních sil.“

Shromáždění skončilo. Děmonům odešli nedočkavě plnit nové úkoly, působit, aby se křesťané všude na světě předháněli v budování a organizování programů. A aby tak neměli čas na Boha, rodinu, zkrátka na nic. Aby pobíhali z práce do práce, sem a tam. Byl Ďáblův plán úspěšný? Posuďte sami.

Tečku za naším květnovým zamyšlením nad významem modlitby udělá výrok biskupa Otto Dibelia (1880–1967), známého evangelického teologa:

„Jeden sólový pianista řekl: Když necvičím jeden den, poznám to sám.

Když necvičím dva dny, poznají to moji přátelé.

Když necvičím tři dny, pozná to publikum.

Mně se podobně vede v modlitbě:

Když se nemodlím jeden den, pozná to Bůh.

Když se nemodlím dva dny, cítím to já sám.

Když se nemodlím tři dny, cítí to mé okolí.“

NOVÉ DVD O TURÍNSKÉM PLÁTNĚ

Na DVD vyšel dokumentární film Paola Pellegriniho o historii Santa Sindone, uctívaného Turínského plátna. Film líčí historii a restaurování plátna.

Plátno poukazuje k tématu lidského utrpení Kristova i utrpení člověka v průběhu dějin. Po restauraci je obraz trpícího a jeho ran zřetelnější.

Zdroj: Kath-net, převzato z Res Catholica

Kristus v růžencových tajemstvích světla

Růženec je modlitba, která „portrétuje“ Krista – odkrývá nám tvář božského Mistra, a to jak ve chvílích radosti, tak ve chvílích bolesti a slávy. Tvář staženou bolestí na Golgotě i proměněnou slávou zmrtvýchvstání. Ale nejen proto se růženec nazývá meditací o Kristově tváři.

Růženec je současně Ježíšův i Mariin. Každé *Zdravas Maria* znamená, že se obrácíme k Marii a díváme se do jejích očí. Vidíme v nich jen Matku Spasitele, pokornou izraelskou dívku, kterou Bůh pozvedl až do nebe? Nejen to ...

Maria tvoří se svým Synem nerozlučný svazek nejen proto, že je jeho Matkou, ale především, že je jeho služebnicí. Nazýváme ji nejsvětější Marií Pannou. Co znamená přívlastek nejsvětější? Znamená, že je nejvíce ze všech lidí podobná Bohu.

Když se díváme na tvář Panny Marie, vidíme tam nejvýrazněji odraz obličeje Ježíše Krista. V Mariině portrétu je vždy ukryt i portrét jejího Syna. To se týká i té části růžence, kterou Svätý otec nazval tajemstvími světla.

Světlo má velmi jemnou povahu. Šíří se ve vesmíru s největší možnou rychlostí a všude tam, kam dopadá, přináší energii, bez které by nebylo života. Na počátku vesmíru byla veškerá hmota ponořena do hustého „bujónu“ fotonů. Tato vize fyziků je takřka básnická. Znamená, že i my jsme svým způsobem vznikli ze světla, ale to světlo hříchem ztratilo svůj lesk.

Bůh je světlem a není v něm temnoty (1 Jan 1,5). *Do světla jako do řízy se halí* (Ž 104,2). Světlo je přívlastkem, podle kterého se poznává přítomnost Boha. Zjevení Hospodina provází blesk, pouští vede Izraelity světelný sloup, Ježíšovo narození ohlašuje světlo z nebe, On sám se na hoře proměňuje ve světlo.

Křesťané se nikdy nemodlili ke slunci, ale pokládali je za obraz Krista. Svatočně se stavějí pokud možno tak, aby lid, shromážděný k ranní modlitbě, byl obrácen směrem k vycházejícímu slunci. O velikonoční noci se zpívá nad velikonoční svíci: *At se tento plamen dočká východu slunce, toho slunce, které nezná západu, Krista, který se vrací z říše zemřelých a jasně zazáří lidskému rodu...*

Nerozsvěcuje se světlo a nestaví pod příklop (Mt 5,15). Světlo je k tomu, aby svítilo všem, kteří hledají cestu, jako maják, který neúnavně a nezištně rozdává svůj jas. Nespočívá právě v tom role Mesiáše? Při svém veřejném působení Kristus rozdával Boží světlo, nesl je tam, kde chyběla naděje a panoval mrak smrti.

Tajemství světla portréty Krista právě v této etapě jeho poslání. Učme se z jeho obličeje poznávat jasnost Božího světla. Ať toto světlo ozáří naše unavené a utržené tváře.

Vy jste světlem světa, říká nám Pán (srov. Mt 5,14). Jak slabé a matné je někdy toto světlo! Místo aby bylo ohništěm, u kterého se lidé mohou ohrát, jsme jako knot s mdlým plamínkem, někdy už jenom doutnající. Proto se musíme stále přibližovat k Bohu, který je živým plamenem. Může se nám přitom stát, že oslepeme jako Šavel před Damaškem. Ale to je zdravá slepota. Působí, že náš zrak víry se zostřuje, že začínáme vidět novým způsobem. Působí také, že aniž to víme, sami začínáme zářit božským světlem, i kdybychom byli jen jako světlo nesené v noci v lucerně. Modleme se nad slabým světlem našich srdcí. Nechť se tento plamen dočká východu slunce, toho slunce, které nezná západu!

Róžaniec 12/2002

Růženec světla s Janem Pavlem II.

Ježíšův křest v Jordáně

„Ty jsi můj Syn!“ – ohlašuje hlas Otce nad břehem Jordánu. Toto slovo je určeno jednoroznému Synu, který od věčnosti žije v Otci a stal se plámem i povoláním určeným pro každého člověka. Jak toužil po tom, aby toto povolání dosáhlo ke všem lidem, nejen k těm, kteří jsou pokřtěni, ale i k těm, kteří dosud nejsou schopni děkovat Pánu za nesmírný dar; ale je také výzvou k naději pro všechna srdce hledající smysl své existence. Jak jinou podobu získává život, když člověk dovolí, aby ho našla Boží milost! Prosme nejsvětější Pannu, abychom byli připraveni přijmout tuto milost.

Zjevení Ježíše na svatbě v Káně

Maria, Matka Ježíše, přiměla svého Syna, aby uskutečnil zářnou proměnu vody ve víno. Panna Maria se nás vždy takto zastává. Tak tomu bylo i na přelomu druhého a třetího tisíciletí, když její Neposkvrněné Srdce se stalo bezpečným útočištěm pro mnoho jejích dětí.

Dnes se k nám Kristova Matka obrací se stejnou výzvou, s jakou oslovila služebníky na svatbě: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,45). Nejsvětější Panna nás touží povzbudit, abychom se nelekali omezení a neúspěchů. Kéž nás tato Mariina výzva uschopní zcela se odevzdat Ježíši.

Hlásání Božího království a výzvy k obrácení

„Obráťte se!“ – tak začal Kristus své kázání. Obrátit se k evangelium znamená toto: Je to radikální změna smýšlení, která umožní odhodit egoismus a vstoupit

na cestu věrnosti pravdě a Boží lásce. Dokud trvá hřích, člověk se cítí být vězněm svých slabostí a nepřítelem svých bližních. Díky Boží lásce rozkvétá v srdci pokoj, který dovoluje otevřít se bratrskému svazku s druhými.

Prosme Pannu Marii, která je Matkou Vykupitele, ale patřila také do rodiny jeho učedníků, aby uschopnila naše srdce k pravdivému obrácení. Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás!

Proměnění na hoře Tábor

Proměnění Páně je vzorem veškeré proměny, proměny k dobru. Kristova Matka, těsně spjatá s tajemstvím jeho proměnění, spolupracuje také na naší proměně. 2. vatikánský koncil nám ji představuje jako Matku Církve a zdůrazňuje tak zvláštním způsobem, že ona je pro Církev vzorem této proměny v Kristu, při které se v Kristu proměňuje všechno.

Ustanovení Eucharistie

Církev žije Eucharistií. Díky ustavičné službě apoštolů a jejich nástupců počínaje Večeřadlem se slova a skutky Ježíše Krista po celé dějiny Církve obnovují, aby se všem lidem všech pokolení mohl rozdávát Pokrm života: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku. Tento kalich je nová smlouva potvrzená mou krví. Číňte to na mou památku.“

Vítej, pravdivé Tělo, zrozené z Marie Panny, které skutečně trpělo a obětovalo se na kříži za nás lidi.

Ó sladký, dobrý Ježíši! Ježíši, Synu Panny Marie! Amen.

Róžaniec 12/2002

PAPEŽ PIUS XII. (16)

„Já nevím,“ váhá, „zda to smím říci...“

„Copak je nutno v životě Svatého otce něco utajit?“ ozývá se jeden hlas.

„Och, to nebylo nic špatného,“ bránila se dáma. „Bylo to jen takové lidské, tak sympatické...“ A potom přece vypráví:

„Jednou, v pozdní noční hodinu, jsem se střetla v Královnické ulici na Anglické zahradě se štíhlou postavou. Šla jako utílý stín přede mnou. Ale bylo přece dost světla, aby se dalo poznat, že ten noční pocestný drží v ruce sáček s ovocem a ji z něho třešně. Spokojeně si vykračovala a cvičil s třešňovými peckami střelbu na cíl do křoví parku. Když byl sáček s třešněmi prázdný, pokoušel se o malá cvičení v rovnováze na obrubníku. Předběhla jsem postavu nočního chodce a poznala jsem – nuncia Pacelliho.“

Cestující ve vlaku do Říma, kteří jeli na audienci k Svatému otci, žasli.

„Z této stránky jsme Svatého otce ještě vůbec neznali,“ mínil jeden z poutníků. „Cvičení na cíl s třešňovými peckami...“

„A balancování na obrubníku...“

Tyto jeho lidské stránky byly pravděpodobně známy jen na policejních služebních místech, která byla pověřena bezpečností papežského vyslance. V jejich aktech z let 1920 až 1925 se najdou mezi jiným taková hlášení:

„Během kratších i delších pobytů nuncia v Horním Bavorsku je místními úřady přetřásána stále dokola otázka jeho policejní ochrany. Nuncius Pacelli odmítá vždy nabídky tohoto druhu. On se prý cítí mezi německými lidmi dobře a bezpečně – tak to vysvětluje – a vždy je potěšen, když nepoznan bý-

vá na venkově pozdravován dětmi „Pozdrav Pán Bůh, pane kaplane!“

Na jiném místě se praví:

„Nuncius ovládal německou řeč při svém příjezdu do Mnichova tak špatně, že král Ludvík III. po nástupní audienci prohlásil, že nunciovi nerozuměl ani slovo. Naštěstí Jeho Majestát text projevu nuncia četl před audiencí. Mezitím nuncius své jazykové znalosti podivuhodně zdokonalil. Největší radost mu působí ovládnout bavorské výrazy, a to i výrazy svérázného druhu. Nedávno překvapil nuncius při přijetí vládou jedním takovým obzvláště libozvučným obratem.“ Bohužel jej úřední zpráva opomenula zaznamenat, takže toto libozvučné spojení nemohlo být zprostředkováno potomkům.

Jiné hlášení:

„Členové NSDAP prohlašují jednomyslně, že se nuncius Pacelli dvakrát až třikrát zúčastnil shromáždění NSDAP, aby získal osobní dojem o straně pana Hitlera. V aktech může být potvrzena jeho účast na jedné schůzi NSDAP v roce 1922.“

Jeden záznam o charitativní činnosti nuncia uvádí:

„Pro papežskou výpomocnou činnost vyprosil si Pacelli jména lidí zvláště poškozených válkou, kterým chce pomoci z vlastních prostředků. Při nedávno uspořádaném svátku sv. Mikuláše pro potřebné děti ve Schwabingu mohla nuncia zadržet jen domluva přítomných bezpečnostních úředníků, aby sám nepřevzal roli Mikuláše.“

V roce 1925 opustil nuncius Mnichov, aby se nyní definitivně přestěhoval do Berlína. Německý velvyslanec při Svatém stolci pan von Bergen o to stále naléhavěji intervenoval v Římě. Říšská vláda, jak zdůrazno-

val, by považovala za nejdůležitější stálou přítomnost nuncia v Berlíně.

14. července 1925 uspořádalo Bavorsko odcházejícímu nunciovi ve slavnostním sálu Odeonu v Mnichově recepci na rozloučenou.

Bylo to rozloučení mezi muži, kteří se za osm let společné práce a společných starostí stali přáteli. Pacelli ujišťoval bavorského ministerského předsedu Dr. Helda: „Bavorsko, jeho strmé hory, jeho jezera a lesy, se mi stalo druhou vlastí.“

V Berlíně se mezitím politický obraz změnil. Berlín tak ani tak nebyl Mnichov. Byl protestantský, ne katolický. Konkordátní vyjednávání a Pacelliho velká politická mise narážely zde na německém severu na silnou opozici. A především zde v Berlíně nebyl vlidný Ebert, říšský prezident z katolického Badenu, nýbrž Hindenburg. A Hindenburg, jak se dalo tušit, ukázal, že přítomností papežského vyslance není ani v nejmenším ovlivněn. Hindenburg byl zastupcem generace přísně protestantsky vychované v pruském kadetním sboru.

Hindenburg přijal Pacelliho nejdříve chladně a krátce. Ale rok od roku, přesněji vzato od Nového roku k Novému roku – nuncius jakožto starší diplomatického sboru se setkával s říšským prezidentem téměř jen při příležitosti novoroční recepce – projevovaly stárnoucí oči Hindenburgovy při pohledu na Pacelliho stále více blahovůle.

Svým úsečným vojáckým stylem měl jednou říci Dr. Messnerovi:

„Tento Pacelli vůbec není tak špatný...“ To znamenalo u Hindenburga už velmi mnoho.

Mezitím běžela léta dlouhého obtížného a únavného jedná-

ní o uzavření konkordátu. V osobě pruského ministra kultury Dr. Beckera našel nuncius zvláště přístupného partnera pro všechna tato jednání. 14. června 1929 byl konkordát s Pruskem konečně uskutečněn. Pacelli se při tom vyhnul pro mnohé uši nelibému výrazu konkordát a mluvil o „Inter Sanctam Sedem Et Borussiae Republicam Solemnis Conventio“ (Slavnostní dohoda mezi Svatým stolicem a Republikou pruskou).

Jako protestantský poslanec chtěl Becker při příležitosti podepsání konkordátu nunciovi blahopřát k jeho vítězství a řekl:

„Nesmí se podcenit, že stouletý boj mezi církví a německým státem je díky této dohodě rozhodnut ve prospěch církve...“, čímž odporoval Pacellimu, který řekl: „Nikdo neměl zvítězit, nikdo neměl být poražen. Nedorozumění byla konečně vysvětlena, názorové rozdíly ve vzájemné dohodě urovnány.“ Tak zněla oficiální nunciova řeč.

Co však řekl člověk Eugenio Pacelli ke svému „vítězství“ při posledním rozhovoru s pruským ministrem Dr. Beckerem? Dříve než byly spisy uzavřeny, podíval se Beckerovi zamyšleně do očí a pravil náhle změněným hlasem:

„Ptám se, zda by stav bez smlouvy nebyl lepší?“

„Ale Excellence,“ odpověděl ministr notně překvapen, „to říkáte nyní?“

„Neodpovídá to mnohem více podstatě církve, aby byla ponechána v trpícím, pokorném stavu?“

A Dr. Becker poznal, že celá léta nestál proti politikovi, nýbrž proti knězi.

Knězem – tím zůstal Pacelli také v Berlíně.

(Pokračování)

V děkanském kostele Nanebevzetí P. Marie v Polné se v pátek 28. května 2004 v 17.00 hod. uskuteční za přítomnosti diecézního biskupa Mons. D. Duky slavnostní mše svatá spojená s žehnáním restaurovaných literárských varhan, které patří k nejstarším dochovaným nástrojům na Moravě. Poté v 18.30 hod. následuje varhanní koncert a vystoupení pěveckého sboru La Via z Přibyslavi.

OHROŽENÉ KOSTELY

Každému čtvrtému kostelu v diecézi Cáchy hrozí uzavření. Potvrdil to mluvčí biskupství. Důvodem je napjatá finanční situace. Vzhledem v rostoucím výpadkům v příjmu z daní a očekávaným rizikům musí vedení biskupství ušetřit do roku 2007 50 mil. euro. (rv)

SCHUMANN NA OLTÁŘ?

Papež Jan Pavel II. má osobní zájem na tom, aby evropský politik Robert Schumann byl blahorečen. Řekl to arcibiskup Pierre Raffin. Nicméně papež nehodlá upustit od obvyklých kroků. Zatím schází pro proces uznané zázračné uzdravení. (kna)

BERLÍNSKÝ SENÁT VE ŠLÉPĚJÍCH PROTICÍRKEVNÍ POLITIKY NDR

Berlínský senát, ve kterém mají hlavní slovo SPD a PDS, pokračuje vůči církvi v duchu nepřátelské politiky bývalé NDR. Je to obžaloba, kterou přinesl evangelický list *Die Kirche* 15. dubna. V současné době zakázal učitelům, policistům a pracovníkům justice nosit jakékoliv náboženské symboly. To je jako „čistá kultura za francouzských jakobínů“. Senát pokračuje ve stopách Francouzské a socialistické revoluce, které chtěly oficiálně odbourat křesťanství. Senát odmítá náboženství jako vyučovací předmět. Stejně tak přímo vysušuje rozpočet církevních škol, ačkoliv obyvatelé si jich cení více než škol státních.

ČÍNA

Čínské ministerstvo kultury zakázalo sboru čínského národního orchestru koncert, na jehož programu byla křesťanská hudba. Oznámil to dirigent Su Venxing. Důvod zakazu ministerstvo neuvodilo. Komunistická vláda zakazuje jakékoliv náboženské úkony mimo oficiální chrámy.

FILM O SV. TEREZII Z LISIEUX

Producent a režisér, bývalý herec Leonardo De Filipis, který v posledních letech natočil film o Maximilianu Kolbem a o sv. Janu od Kříže, připravuje na letošní říjen film o sv. Terezii z Lisieux. Tento film by se mohl těšit velké návštěvnosti, protože francouzská světice je velice populární.

Film se natáčel v Římě, ve Francii a v USA po dobu tří let. Hlavní roli hraje Lindsey Younce. Práci na roli spojovala s mnoha modlitbami. „Cítím se v roli jako doma. Vstoupila jsem do života této obdivuhodné dívky, která vyrůstala obklopená velkou péčí, ale prožila svůj krátký život ve velkém hrdinství, jaké naše moderní doba nezná,“ řekla mladá herečka. Podle názoru Antony Ryana, vedoucího největšího katolického nakladatelství v USA, by film mohl pomoci především katolíkům, aby si obnovili vědomí, co je to být katolík.

„UMUČENÍ KRISTA“ V TELEVIZI

Firma Mela Gibsona vyjednává s velkými kabelovými televizemi USA o prodeji licence na vysílání filmu „Umučení Krista“. Podmínkou je, že film bude vysílán nezkrácený a necenzurovaný. DVD verze filmu bude k dispozici od září letošního roku.

Liturgická čtení

Neděle 16. 5. - 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 15,1-2.22-29
Ž 67(66),2-3.5.6+8
Odp.: 4 (*At tě, Bože, velebí národy, at tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 21,10-14.22-23
Ev.: Jan 14,23-29

Pondělí 17. 5. - ferie

1. čt.: Sk 16,11-15
Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 15,26-16,4a

Úterý 18. 5. - nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 16,22-34
Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8
Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,5-11

Středa 19. 5. - ferie

1. čt.: Sk 17,15.22-18,1
Ž 148,1-2.11-12.13-14a.14bc
Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,12-15

Čtvrtek 20. 5. - slavnost

Nanebevstoupení Páně
1. čt.: Sk 1,1-11
Ž 47(46),2-3.6-7.8-9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Ef 1,17-23
Ev.: Lk 24,46-53

Pátek 21. 5. - nez. pam. sv. Kryštofa Magallanes (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 18,9-18
Ž 47(46),2-3.4-5.6-7
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,20-23a

Sobota 22. 5. - nez. pam. sv. Rity z Cascie

1. čt.: Sk 18,23-28
Ž 47(46),2-3.8-9.10
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,23b-28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 5.	PO 17. 5.	ÚT 18. 5.	ST 19. 5.	ČT 20. 5.	PÁ 21. 5.	SO 22. 5.
Antifona	518	518	518	518	632	642	642
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	632	642	642
Antifony	611	935	950	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	618	621	633	644	649
Antifona k Zach. kantiku	611	615	618	622	633	644	649
Prosby	612	615	619	622	633	645	650
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	943
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	517	628	628	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	1009
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1009
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	620	630	639	647
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	620	631	640	647
Prosby	610	614	617	621	631	640	648
Záv. modlitba	612	612	616	619	634	634	645
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

NOVINKY

Tatsuya Shimura: BLAHOŠLAVENÁ PANNA MARIA PLÁČE V JAPONSKU (AKITA)

Kniha pojednává o událostech v japonské Akitě je krátkým shrnutím výpovědi svědků, které byly od začátku dubna 1974 uveřejňovány. Jako svědkové vypovídají sestry Institutu Služebnic posvátné Eucharistie a lékař pověřený zkoumáním stop krve, potu a slz sochy Panny Marie. Druhé, opravené vydání.

Brož., A5, 40 stran, 50 Kč

Ferdinand Neubauer: CESTIČKA K BOHU

Modlitební knížka pro děti s kresbami Boženy Brabcové. Malým čtenářům pomůže k pochopení základů křesťanské víry (modlitba, den s Bohem, křest, birmování, příprava ke sv. přijímání a ke svátosti smíření), starší si své znalosti prohloubí a dále rozšíří (svátost manželství, svěcení kněží, křížová cesta). Vyšlo s církevním schválením. Čtvrté, revidované vydání.

Koř. vaz., A6, 196 stran, 96 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DUŠE POUTNÍKA

(Tomáš Špidlík v rozhovoru s Janem Paulasem)

Kardinál Tomáš Špidlík nás provádí svým životem od dětství v Boskovicích, přes studia v Holandsku, léta v Římě až po jeho

jmenování kardinálem. Nechybí ani ohlédnutí za inspirativním teologickým dílem otce kardinála.

Karmelitánské nakladatelství, vaz., zúž. A5, 232 stran, 239 Kč

Martin Bormann: ŽIVOT PROTI STÍNU

Martinu Bormannovi juniorovi byl kmotrem sám Adolf Hitler, v jeho bezprostřední blízkosti na Obersalzbergu žil s rodiči a sourozenci. Jako syn druhého muže Třetí říše prošel tvrdou nacionálně-socialistickou, antikřesťanskou výchovou, která způsobila, že mu Hitlerova smrt a konec války připadaly jako zhroucení světa. V poválečných letech ztratil kontakt s rodinou a skrýval se v Rakousku u jednoho sedláka v horách Salcburska. Živá křesťanská láska k bližnímu, jak ji poznal zde u prostých lidí, ho postupně přivedla ke katolické víře. Byla to zkušenost, díky které se později stal misionářem...

Karmelitánské nakladatelství, vaz., zúž. A5, 248 stran, 249 Kč

Petr Piřha: PAMĚŤ A NADĚJE (Z pověstí Čech a Moravy)

Sbírka dávných pověstí a mýtů Čech a Moravy. Petr Piřha je zkusal převyprávět, neboť od dob Aloise Jiráska uplynulo sto let a my jsme o jedno století zdánlivě zkušenější, ale o nic moudřejší. Kniha je vytištěná na křídovém papíře. Vydala Univerzita Karlova v Praze.

Karolinum, vaz., přebal, 260x194 mm, 394 stran, 545 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.